

ရေခဲသံဃာ

ဝတ္ထုတိုစာစဉ်

နတ်မျှား
ရဲချွမ်း
မာန်(တောင်လုံးပြန်)
လင်းသော်ဝေ

မင်းကိုနိုင်
သက်ဦးမောင်
ဏီလင်းညို
သတိုး
နတ်ရဲ(ရှုပေမဒ)
နေကောင်းကင်နီ

သက်ဦးမောင် စီစဉ်သည်

နက္ခတ်တို့၏ အရှင်သခင်

ဘေကာလမ်း (လန်ဒန်)

ထိုနေ့မှာ နွေဦးရာသီ၏ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်
ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေသည်။ နေသာသောနေ့ဖြစ်၍ လန်ဒန်၏
ဘေကာလမ်းမှာ လူတို့ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားနေသည်။ အလွန်အေးမြသောကြောင့်
ရာသီ၏ အအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်ရန်အလို့ငှာ မိမိကိုယ်ကို အနွေးထည်များ၊
ကုတ်အကျ...များအောက်မှာ နှစ်ခွဲကြာရသော လူတို့သည် နွေဦးရာသီ
ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ထိုအပေါ်ထပ်အကျ...များကို ချွတ်ကာ ရောင်စုံဝတ်စုံတို့ဖြင့်
ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ လန်ဒန်နွေဦးမှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ နွေမိုးဆောင်း၊ သုံးရီ
ပေါင်းစပ်ထားသော အရသာကို ခံစားရသည်။ နွေကဲ့သို့ လေရှူးများ တိုက်ခတ်ပြီး၊
သစ်ရွက်ခြောက်တို့ တဖြုတ်ဖြုတ် မြေခကြွေကျသည်။ မိုးကဲ့သို့ တစ်ခါတရံ
မိုးစက်များ ဖြုန်းခနဲ ရွာချတတ်ပြန်သည်။ တစ်ဖန် နွေဦးဖြစ်သော်ငြား
တိုက်ခတ်သော လေက ဆောင်းလေးကဲ့သို့ အေးမြတတ်သည်။

လန်ဒန်ရောက်စက ကျွန်တော်သည် လန်ဒန်၏ ဆိုးဝါးသော
ရာသီဥတုကို အတော်အံ့ခဲ၍ ရင်ဆိုင်ရသည်။ နောက် အနေကြာတော့ သည်ရာသီနှင့်
အသားကျလာသည်။

ကနေ့ နေသာသောနေ့ဖြစ်ပြီး ရာသီဥတုက သာယာသည်။
ကျွန်တော်နှင့် ဂျူလီယာ ရည်းစားတစ်တွဲနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်
တစ်ယောက်တွဲပြီး လေကာလမ်း၏ လူသွားလမ်းပေါ်မှာ လျှောက်လာကြသည်။
ဒီကနေ့ ကျွန်တော်ရော ဂျူလီယာပါ အလုပ်အားသည်။ ထို့ကြောင့် မဒမ်တူးဆော့
ဖယောင်းရုပ်တုပြတိုက်သို့ သွားကြည့်ရန် ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်က ရုပ်အကျ...လက်ရှည် အဖြူနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြာ၊ ဂျူလီယာက
ကြက်သွေးရောင် လက်စကအကျ...နှင့် စကတ်အနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ကျွန်တော်က အသက် ၂၅၊ ဂျူလီယာက အသက် ၂၃၊ ကျွန်တော်တို့ကို အလွန်လိုက်ဖက်သော လူငယ်စုံတွဲအဖြစ် လူတို့က ကြည့်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်က မြန်မာလူမျိုး ဖြစ်သော်ငြား အရပ်မြင့်၍ အသားညိုသည်။ တည်ကြည်၍ ယောက်ျားပီသသည်။ ဂျူလီယာက အင်္ဂလိပ်ပြင်သစ် ကပြားမလေးဖြစ်ပြီး ဥရောပလှ လှသူလေး ဖြစ်သည်။ ဂျူလီယာကဲ့သို့ ချောမောလှပသူကလေး၏ ရွှေလက်ကို တွဲခွင့်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော် မိုးမမြင် လေမမြင် ပျော်နေမိသည်။

လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် အတော်မြင့်မားသော ပန်းပုရုပ်တုတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ယောက်ျားရုပ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး ခန့်ညားသည်။ လျှာထိုးဦးထုပ် ဆောင်းထားပြီး အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ကျကျနန ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လက်တစ်ဖက်မှာ ဆေးတံကို ကိုင်ထားသည်။

“ဒါ ဘယ်သူရုပ်တုလဲ ဂျူလီယာ”

ကျွန်တော့်အမေးကို ဂျူလီယာက...

“ဒါ စာရေးဆရာကြီး ဆာအာသာကိုနင်ဒွိုင်း(လ်)ရဲ့ ဇာတ်ကောင် စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းရဲ့ ရုပ်တုပါ”

ဟု ပြန်ဖြေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရှားလော့ဟုမ်း ရုပ်တုရှေ့တွင် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် မဒမ်တူးဆော့ ဖယောင်းရုပ်တုပြတိုက် ရောက်အောင် လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ လက်မှတ်ဝယ်ရန် တန်းစီနေကြသော လူအုပ်၏ နောက်က ဝင်ရပ်လိုက်ကြသည်။ ပိုလန်၊ တရုတ်၊ ကုလား စသော နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်များစွာ တွေ့ရသည်။ မဒမ်တူးဆော့မှာ ပြင်သစ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဖယောင်းရုပ်တုများကို လူနှင့်တူအောင် ပြုလုပ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူမ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ။ သို့သော် သူမနာမည်နှင့် ဖယောင်းရုပ်တုပြတိုက်များ ကမ္ဘာ့သမိုင်း များစွာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

အင်္ဂလန်တော်ဝင် မိသားစု၊ အမေရိကန်သမ္မတ ဘားရက်အိုဘားမား၊ ဂျာမနီ အာဏာရှင်ဟောင်း ဟစ်တလာ၊ အီရတ်သမ္မဟောင်း ဆဒမ်ဟူစိန်၊ လစ်ဗျားသမ္မတဟောင်း ကဒါဖီ စသော ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသည့် ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်များ၏ ရုပ်တုများကို တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် ဆယ်လီဘရီတီ ခေါ်သည့် နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ အဆိုတော်၊ အားကစား သမားများ၏ ရုပ်တုများလည်း ရှိသည်။ ဖယောင်းရုပ်တုများမှာ လက်ရာမြောက်လှသည်။ ပကတိ သက်ရှိလူကဲ့သို့ အောက်မေ့ရ၏ ။

မဒမ်တူးဆော့ ဖယောင်းပြတိုက်မှ အပြန် မက္ကဒေါ်နက် ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဝင်ပြီး ကော်ဖီသောက်ကြသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တသသ ကျန်နေရစ်သည်က မဒမ်တူးဆော့ ပြတိုက်မှ ဖယောင်းရုပ်တုများ မဟုတ်ဘဲ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရှားလော့ဟုမ်းရုပ်တု ဖြစ်သည်။

“စုံထောက် ရှားလော့ဟုမ်းက သက်ရှိလူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ စာရေးဆရာ ဆာအာသာကိုနင်ဒွိုင်း(လ်)ရဲ့ ဝတ္ထုထဲက နာမည်ကြီး ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်သာ ဖြစ်သည်။ ဒီဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်ကို ဘာကြောင့် ရုပ်တုလုပ်ပြီး ပြထားရတာ လဲ ဂျူလီယာ”

ကျွန်တော်ဟာ သိချင်စိတ်ပြင်းစွာဖြင့် ဂျူလီယာကို မေးကြည့်မိသည်။

“ဆာအာသာကိုနင်ဒွိုင်း(လ်)ရဲ့ ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုတွေက စာဖတ်သူတွေရဲ့စိတ်ကို တော်တော်ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးကလည်း ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုတွေကို ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ကြတယ်။ အင်္ဂလန်ကို လူသိများတာ အဲလီဇဘက်ဘုရင်မကြီးထက် ရှားလော့ဟုမ်းကြောင့်လို့ အင်္ဂလိပ်တွေက ယုံကြည်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးတင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဒီဘေကာလမ်းမှာ ရှားလော့ဟုမ်း ရုပ်တုကို စိုက်ထူထားခဲ့တယ်”

ဂျူလီယာ၏ စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်က...

“လန်ဒန်ရဲ့ လမ်းဘေးပဲယာမှာ အမှတ်တရ ရုပ်တုတွေ
ကြည့်လို့မဆုံးဘူး၊ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက် မဟုတ်လို့ ဒီရုပ်တုတွေဟာ
ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း ကိုယ် မသိဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး၊ သူတို့တိုင်းပြည်ရဲ့
ကျေးဇူးရှင် စစ်သူရဲကောင်းတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သက်ရှိထင်ရှား
မရှိခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားက ဇာတ်ကောင် ရှားလော့ဟုန်းကို ရုပ်တုလုပ်ပြထားတာတော့
ကိုယ် သိပ်သဘောကျတယ်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးရဲ့ တစ်ချိန်က နယ်ချဲ့ကျွန်ပြုခဲ့တဲ့
လုပ်ရပ်ကို ရွံ့မုန်းခဲ့ပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ စိတ်ကိုတော့ ကိုယ်
မလေးစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကို အလှူရားမလေး ဂျူလီယာက ပြုံးတုံ့ပြုံးယောင်
လုပ်နေသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း

ကျွန်တော့်နာမည် ဇွဲမာန် ဖြစ်သည်။ အဖေက ပြင်ပဆေးခန်းဖွင့်သော
ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အမေက သာမန်အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။
တစ်ယောက် တည်းသော သားဖြစ်၍ အဖေကော အမေပါ ကျွန်တော့်ကို
တုန်နေအောင် ချစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဉာဏ်ကောင်းသူတစ်ယောက်
ဖြစ်သော်လည်း ကြက်တူရွေးစာအံသလို စာကျက်ရသည့်အလုပ်ကို ရွံ့မုန်းသည်။
စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်ဖို့ထက် အမှတ်ကောင်းဖို့ အလေးထားသင်ကြားသော
မြန်မာနိုင်ငံ ပညာရေးနှင့် ကျွန်တော် မည်သို့မျှ အံ့မဝင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့်
ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဘာဂုဏ်ထူးမှ မပါဘဲ အမှတ်အနည်းငယ်ဖြင့်သာ
အောင်ခဲ့သည်။ သားကို သူလို ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်သော ဖခင်ဖြစ်သူမှာ
ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရသည်။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ

သင်တန်းတစ်ခုမှာ 4 Skill ခေါ်သည် အင်္ဂလိပ်စာ အရေး၊ အဖတ်၊ အကြား၊ အပြော နှစ်နှစ်ခန့် တက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်ရှိရာ လန်ဒန်မြို့သို့ ပညာသင်ထွက်ခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရရန် အခြေခံသင်တန်း တစ်နှစ် တက်ရသည်။ နောက် West London College မှာ ဟိုတယ်စီမံ (Hotel Management) အဓိကဖြင့် နှစ်နှစ်တက်သည်။ နောက်ဆုံးနှစ်မှာ ပို၍ ကောင်းသော West Minister University သို့ ပြောင်းခဲ့ပြီး ထိုတက္ကသိုလ်မှပင် ဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်မိဘများမှာ သားကို နိုင်ငံခြားပို့ပြီး ကျောင်းထားနိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ မဟုတ်ကြ။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းစရိတ်ရရန် ကျွန်တော် Pizza Hut ခေါ်သည့် ပီဇာဆိုင်မှာ ဝင်အလုပ်လုပ်ရသည်။ ထိုပီဇာဆိုင်မှာ အလုပ်ရဖို့ အကူအညီပေးခဲ့သည့် ကိုဖာရိုး အမည်ရသော မြန်မာမန်နေဂျာ တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ ကျောင်းလွတ်သောအချိန်များကို ရွေးပြီး သူက တာဝန်ခွဲပေးသောကြောင့်သာ ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ကျောင်းတက်၍ ဘွဲ့ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဘွဲ့ရတော့ လုပ်သက်ရှိရုံသာမက ပီဇာလုပ်ပြိုင်ပွဲများတွင် အကြိမ်ကြိမ် ဆုရခဲ့၍ ကျွန်တော့်ကို Pizza Hut က အငယ်တန်း မန်နေဂျာရာထူး တိုးပေးပြီး အလုပ်လုပ်ခွင့် လက်မှတ်ပါ ထုတ်ပေးခဲ့သည်။

အသက်ငယ်ငယ်နှင့် ရာထူးတစ်ခုရသောကြောင့် ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးမှာ အလွန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့က ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံခြားသူ တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုမှာ မလိုလား၊ မြန်မာတစ်ယောက်ကိုသာ လက်ထပ်စေချင်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဂျူလီယာ

ကျွန်တော်က Pizza Hut မှာ လုပ်သော်လည်း

အီတလီအစားအစာဖြစ်သော ပီဇာကို မကြိုက်၊ မနက်စာကို ကျွန်တော်တို့
ဆိုင်ရှေ့က မက္ကဒေါ်နယ် ကော်ဖီဆိုင်ကို သွားပြီး ကြက်သားဟမ်ဘာဂါတစ်ခုနှင့်
အာလူးချောင်းကြော်များ မှာစားလေ့ ရှိသည်။ အစာပိတ်အနေဖြင့် အမေရိကန်
ကော်ဖီတစ်ခွက် ဝယ်သောက်သည်။ ကြာတော့ ထိုကော်ဖီဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းများနှင့်
ကျွန်တော် ရင်းနှီးလာသည်။ ထိုဝန်ထမ်းတွေထဲမှ ထူးထူးခြားခြားလှသော
ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ သူ့နာမည်က
ဂျူလီယာပါကား။ လူရှင်းသော တစ်နေ့မှာ သူမက ကျွန်တော် စားနေသော စားပွဲမှာ
လာထိုင်ပြီး သူမကိုယ်သူမ ဂျူလီယာဟု မိတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို
ထူးဆန်းသော မေးခွန်းတစ်ခု မေးသည်။

“ရှင် ပီဇာ မကြိုက်ဘူးလား” တဲ့။

ကျွန်တော်က ပီဇာ မကြိုက်၊ ဟမ်ဘာဂါ ကြိုက်ကြောင်း ပြောသောအခါ
သူမက မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် အံ့သြနေသည်။

“ကျွန်မက ပီဇာ သိပ်ကြိုက်တာ”

ဟုလည်း ပြောသည်။

ထိုနေ့က သူမစားဖို့ ပီဇာတစ်ချပ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်ပြီး
သွားပို့ဖြစ်သည်။ သူမက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနှင့်
ကောင်းကောင်းစားမည့်အကြောင်း ပြောသည်။ နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော် သူမတို့
ကော်ဖီဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ဂျူလီယာက ပီဇာ တော်တော် စားကောင်းကြောင်း
ပြောသည်။ ကျွန်တော့်လက်ရာဖြစ်ကြောင်း ပြောသောအခါ သူမက ရှင် ပီဇာလုပ်
တော်တော်ကျွမ်းတာပဲဟု ချီးကျူးသည်။ ပီဇာလုပ်ပြိုင်ပွဲတွင် လန်ဒန်တစ်မြို့လုံး
ကျွန်တော် ပထမဆု ရဖူးကြောင်း ပြောသောအခါ သူမက...

“ဒါကြောင့် ရှင့်လက်ရာပီဇာက တော်တော်စားကောင်းတာကိုး”

ဟု မှတ်ချက်ပေးသည်။ ဂျူလီယာ၏ ရှေ့တွင် ကျွန်တော် မိုးမမြင်
လေမမြင် နားထင် သွေးရောက်နေမိသည်။ နောက်ရက်များတွင် အခါအားလျော်စွာ
ကျွန်တော်က ဂျူလီယာအတွက် အကောင်းဆုံး ပီဇာများ ကိုယ်တိုင်လုပ်၍
ယူသွားတတ်သည်။ ကြာတော့ ကျွန်တော်နှင့် ဂျူလီယာ သံယောဇဉ်
ငြိတွယ်လာသည်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး မမြင်ရ မနေနိုင် ဖြစ်လာသည်။

တကယ်တော့ ဂျူလီယာသည် အင်္ဂလိပ်ပြင်သစ်ကပြားတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေ မစ္စတာပါကားမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး သူ့အမေ
မစ္စက်ပါကားမှာ ပြင်သစ်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ ဂျူလီယာ တက္ကသိုလ်တက်နေစဉ် သူမ၏
အမေ ဆုံးသွားခဲ့သည်။

တစ်နှစ်ခန့်အကြာ သူမ၏ အဖေက နောက်အိမ်ထောင် ပြုသည်။
မိထွေးနှင့် နေရတာ အဆင်မပြေတာကြောင့် ဂျူလီယာ အိမ်ကဆင်းပြီး
အခန်းငှားနေသည်။ နောက် ကျွန်တော်တို့ Pizza Hut ရှေ့က မက္ကဒေါ်နယ်
ကော်ဖီဆိုင်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့တော့ သူမက
လက်ထောက်မန်နေဂျာ ဖြစ်နေပြီ။

ဂျူလီယာကို ကျွန်တော် ချစ်နေမိပြီ။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်
တက်ခဲ့စဉ်က နိုင်ငံတကာမှ ကျောင်းသူများစွာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ သို့သော်
စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ကျောင်းစာ ဖိစီးတာတစ်ကြောင်း၊ နောက် သူတို့က
ဂျူလီယာလောက် မလှ၍ တစ်ကြောင်း ဖြစ်မည်။ ဂျူလီယာကလည်း သူ့ကို
ကျွန်တော် ချစ်နေမှန်း ရိပ်မိသည်။ ဘယ်တော့ဖွင့်ပြောမလဲဟု မျှော်ကိုးနေပုံရသည်။
သို့သော်...

“မင်း မိန်းမယူရင် မြန်မာမပဲယူပါ သားရယ်၊ သားသမီးဝတ္တရား
ငါးပါးထဲမှာ စောင့်လေမျိုးနွယ်ဆိုတာ ပါတယ်ကွဲ့။”

ဟူသော မိခင်စကားက နားထဲကြားယောင်လာတတ်သည်။ သို့ဖြင့်

ဂျူလီယာကို ကျွန်တော် ချစ်နေမိကြောင်း ရည်းစားစကား ပြောဖို့အရေးမှာ အတွေးများကြောင့် နှောင့်နှေးခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဂျူလီယာ၏ အနေအထားမှာ မြန်မာသီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲကလို ရည်းစားတစ်ဝမ်းကွဲမျှသာ ဖြစ်သည်။

ပြင်သစ်သို့ အလည်သွားကြခြင်း

တစ်နေ့တွင် ဂျူလီယာက ကျွန်တော့်ကို သူ့မိခင်၏ နိုင်ငံဖြစ်သော ပြင်သစ်သို့ လိုက်ပို့ချင်ကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ပြင်သစ်သို့ တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူး။ သို့သော် အင်တာနက်တွင် ပဲရစ်မြို့၏ အိဖဲ(လ်) မျှော်စင်၊ လု(ဗ်) ပြတိုက်၊ ဗာဆိုင်းနန်းတော်၊ နော်တာဒိန်း ဘုရားကျောင်းတို့ကို တွေ့ဖူးသည်။ သွားချင်တာမှ တစ်ပိုင်းသေနေသည်။ သို့ဖြင့် အလုပ်မှ နှစ်ရက်ခွင့်ယူပြီး နှစ်ယောက်သား Easy Jet လေကြောင်းလိုင်းဖြင့် ပဲရစ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ IBIS ဟိုတယ်မှာ တည်းပြီး အထင်ကရ နေရာများကို လျှောက်လည်ကြသည်။ အိဖဲ(လ်) မျှော်စင်မှာ နှစ်ယောက်တွဲ၍ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် အိဖဲ(လ်) မျှော်စင်နှင့် မနီးမဝေးမှာရှိသည့် Arc DeTriomphe ခေါ်သည့် အောင်မြင်ခြင်းမုခ်ဦးသို့ သွားကြသည်။ ပြည်သူအားလုံး ချီတက်အလေးပြုနိုင်ရန် မုခ်ဦးကို ပဲရစ်မြို့အလယ် လမ်းမအားလုံးဆုံရာ အရပ်မှာ တည်ဆောက်ထားသည်။

မုခ်ဦးသို့ မြေအောက်လမ်းက သွားရသည်။ မုခ်ဦးမှာ တစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးနှင့် တူပြီး စစ်ရေးအခမ်းအနားများတွင် ဖြတ်လျှောက်နိုင်ရန်အတွက် ဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက် ကျယ်ဝန်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်တော့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားနေသည်။

“ပထမကမ္ဘာစစ်မှာ ကျဆုံးခဲ့တဲ့ အမည်မသိ အညတရ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို ပြင်သစ်တို့ တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ဒီအညတရ သူရဲကောင်းအတွက် ဂုဏ်ပြုဗိမာန်တစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ ပြင်သစ်ဧကရာဇ်

နပိုလီယံကို တင်ပြခဲ့ကြတယ်။ ဒီစိတ်ကူးကို သဘောကျတဲ့ နပိုလီယံက ဒီအောင်မြင်ခြင်းမုခ်ဦးလို့ အမည်ရတဲ့ သူရဲကောင်းဗိမာန်ကို တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။ အမြင့် ၅၀ မီတာ (၁၆၄ ပေ)၊ အကျယ် ၄၅ မီတာ (၁၄၈ ပေ)၊ အနက် ၂၂ မီတာ (၇၂ ပေ)၊ ရှိတယ်။ ၁၈၀၆ ခုနှစ်က စတင်ဆောက်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ အကြာ ၁၈၃၆ ခုနှစ်မှ ပြီးတယ်။ ဒီအဆောက်အဦးရဲ့ အောက်ခြေမှာ အညတရ သူရဲကောင်းရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို မြှုပ်နှံခဲ့သည်။

HERE LIES A FRENCH SOLDIER WHO DIED FOR THE FATHER LAND

1914-1918

“ဤနေရာတွင် ၁၉၁၄ ခုနှစ်မှ ၁၉၁၈ ခုအတွင်း အဘတိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်သွားခဲ့သော ပြင်သစ်စစ်သားတစ်ယောက် လဲလျောင်းနေသည်”

ဆိုတဲ့ စာတန်းကိုလည်း ဂုဏ်ပြုရေးထိုးခဲ့တယ်။ နောက် နပိုလီယံက သူတိုက်ခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲ ၁၂၈ ပွဲရဲ့ နာမည်တွေကို အမိုးပြားအောက်မှာ ရေးထိုးစေတယ်။ နောက် တိုက်ပွဲဝင်ဗိုလ်ချုပ် ၅၅၈ ယောက်နဲ့ ကျဆုံးသူ စစ်သားတွေရဲ့ နာမည်တွေကိုတော့ အတွင်းနံရံတွေမှာ ရေးထိုးစေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်က ဂျူလီယာ၏ စကားအဆုံးမှာ ပြင်သစ်ဧကရာဇ် နပိုလီယံ၏ သူရဲကောင်း ချစ်တတ်သောစိတ်ကို မလေးစားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များက အညတရ သူရဲကောင်းအတွက် ပန်းခွေ၊ ပန်းခြင်းများချ၍ အလေးပြုကြသည်။ ထိုပန်းခွေများ၏ အလယ်တွင် မီးတိုင်တစ်ခုမှ မီးလင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။

“ဒီမီးတောက်ကို အမှတ်တရမီးတောက်လို့ ခေါ်တယ်။ gAbriel Boissy လို့ ခေါ်တဲ့ ပြင်သစ်ကဗျာဆရာတစ်ယောက်က အမှတ်တရ မီးတောက်ပြုလုပ်ဖို့ ရေးသားတင်ပြခဲ့တယ်။ သူ့စိတ်ကူးကနေ ဒီမီးတောက် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်။ ဒီမီးတောက်ကို ဘယ်တော့မှ မသေဆုံးတဲ့ ထာဝရမီးတောက် (Eternity Flame) လို့

ခေါ်တယ်။ ၁၉၂၃ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့က စပြီး မီးညှိခဲ့တဲ့ မီးတောက်ဟာ အခုအချိန်အထိ တောက်လောင်ဆဲပဲ”

ဂျူလီယာက သူမ၏ မိခင် မွေးဖွားရာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ သူရဲကောင်းတို့အပေါ် ကျေးဇူးသိတတ်သော စိတ်ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြောပြနေသည်။ အင်္ဂလိပ်တွေကို ကျေးဇူးသိတတ်သော လူမျိုးအဖြစ် ကျွန်တော် ချီးမွမ်းစဉ်က ဂျူလီယာ ပြုံးတုံ့ပြုံးယောင် လုပ်နေခဲ့သည်။ ထိုပြုံးချင်သလို မပြုံးချင်သလို မျက်နှာပေး၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ကျွန်တော် နားမလည်ခဲ့။ နောက်တော့ ဂျူလီယာက ပြင်သစ်သို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး အောင်မြင်ခြင်း မုခ်ဦးအမည်ရသည့် သူရဲကောင်းဗိမာန်ကို ပြခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်တွေက ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင် ရှားလော့ဟုမ်းကို ဂုဏ်ပြုသလို ပြင်သစ်တွေကလည်း အမည်မသိ အမိအဘမသိ အညတရ သူရဲကောင်းကို ဗိမာန်ဆောက်၍ မြှောက်စားထားကြောင့် သိစေလိုခြင်းဟု ကျွန်တော် သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်က ထိုအကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ ဂျူလီယာက အားရပါးရ ရယ်နေသည်။ ပြီးမှ “အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်း မြင့်မားတဲ့ လူမျိုးတိုင်း သူရဲကောင်းကို မချစ်တဲ့သူ မရှိဘူးရှင်၊ ကျေးဇူးတရားကို နားလည်ကြတာချည်းပဲ၊ ဒါကို သိစေချင်လို့ ရှင့်ကို ပြင်သစ် ခေါ်လာတာ” ဟု ပြောပါသည်။

သနားစရာ အောင်ဆန်း

ဂျူလီယာ၏ စကားက ကျွန်တော့်အတွေးကို မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်သွားစေသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့က ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင် ရှားလော့ဟုမ်းကို ဂုဏ်ပြုသည်။ ပြင်သစ်တို့က ပထမကမ္ဘာစစ်မှာ ကျဆုံးခဲ့သော အမည်မသိ အညတရ သူရဲကောင်းကို ချီးပသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးခေါင်းဆောင် တပ်မတော်၏ ဖခင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဒဏ္ဍာရီထဲကလူ မဟုတ်။

ဗိုလ်လရောင်၏ မြေး။ ဦးဖာ ဒေါ်စုတို့၏ သား။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ ဖခင်ဖြစ်သည်။ အသက် ၃၂ နှစ်အရွယ်ကလေးနှင့် တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စတေးခဲ့ရသည်။ သူသေတော့ တိုက်တစ်လုံး ကားတစ်စီး မကျန်ခဲ့။ ကုမ္ပဏီ မကျန်ခဲ့။ လေကြောင်းလိုင်း မကျန်ခဲ့။ အာဇာနည်ဗိမာန် တစ်ခုသာ ကျန်ခဲ့သည်။ သူနှင့် သူ့အပေါင်းအဖော် ကျဆုံးသူများအတွက် အာဇာနည်ဗိမာန်တစ်ခု တည်ဆောက်ပေးခဲ့သည်။ အခုတော့ ပိုးစား ခြေကိုက် ဖုန်တသောသောဘဝ ရောက်နေပြီ။

ဘယ်မှာလဲ ထာဝရမီးတောက်။ ဘယ်မှာလဲ ဂါရဝတရား။ ဘယ်မှာလဲ ကျေးဇူးတရား။ ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားတဲ့ လူမျိုးတိုင်း သူရဲကောင်းကို မချစ်တဲ့သူ မရှိဘူး။ ကျေးဇူးတရားကို နားလည်ကြတာချည်းပဲဟု အင်္ဂလိပ် ပြင်သစ် ကပြားမလေး ဂျူလီယာက ပြောခဲ့သည်။ မြန်မာလူမျိုးများ ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားခဲ့သူများ ဖြစ်ကြောင်း ပုဂံက သက်သေပြနေသည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျသော မြန်မာစစ်အာဏာရှင်တို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှာ အဆောင်မမြန်းရဘဲ အောင်ပန်းညို့ခဲ့ရပြီ။

ကြံဖန်ဂုဏ်ပြုတတ်သော အင်္ဂလိပ်ပြင်သစ်တို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်မိတိုင်း ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေါ် သခင်အောင်ဆန်းအတွက် ရင်နာမဆုံး ဖြစ်မိသည်။ အောင်ဆန်းခမျာ ငွေစက္ကူတွေပေါ် တက်ခွင့်မရရုံသာမက အစိုးရရုံးများ၊ ကျောင်းများ၏ နံရံထက်မှပါ ဖြုတ်ချခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်ရက်လေခြင်း။

“၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်က လွတ်လပ်ရေးရတော့ အာရှမှာ မြန်မာက ထိပ်တန်းအဆင့်မှာ ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီ တုန်းက စင်္ကာပူဆိုတာ အလွန်ဆင်းရဲတဲ့ ကျွန်းနိုင်ငံလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ နောက်တော့ စင်္ကာပူမှာ သမ္မတ လီကွမ်းယူ တက်လာတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းပြီး

ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း တက်လာတယ်။ ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်
အရည်အချင်း ကွာသလဲဆိုရင် ဘာသယံဇာတပစ္စည်းမှ မထွက်တဲ့ စင်္ကာပူနိုင်ငံက
အာရှကျားတစ်ကောင် ဖြစ်လာပြီး သယံဇာတတွေ ပေါကြွယ်ဝပြီး စင်္ကာပူထက်
အများကြီး ကျယ်ဝန်းတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံက ကမ္ဘာ့အဆင်းရဲဆုံး နိုင်ငံတွေထဲမှာ
စာရင်းပေါက်ခဲ့တယ်။ လီကွမ်းယူ နောက်တက်လာတဲ့ မျိုးဆက်တွေက စင်္ကာပူ
ပိုပိုပြီး တိုးတက်ကြီးပွားအောင် လုပ်နိုင်ပေမယ့် ဗိုလ်နေဝင်း နောက်တက်လာတဲ့
နဝတ၊ နအဖ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေက နောက်တက်တဲ့ မောင်ပုလဲ
ဒိုင်းဝန်ထက်ကဲတွေချည်းပဲ။

မြန်မာနိုင်ငံက ဆင်းရဲတွင်း ပိုနက်လာပြီး စင်္ကာပူထက် တိုးတက်မှု
အပုံကြီး နောက်ကျကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ အဲဒီ နိုင်ငံရဲ့
အုပ်ချုပ်ရေး ခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ အရည်အသွေးပေါ်မှာ မူတည်တယ်။
ခေါင်းဆောင်ကောင်းမှန်ရင် ပညာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ ဒီတရားသုံးပါးနဲ့
ပြည့်စုံရမယ်။ ဒီနိုင်ငံက ခေါင်းဆောင်တွေက ဒီသုံးပါး တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ တိုင်းပြည်ရဲ့
သယံဇာတ ပစ္စည်းတွေ ကုန်သလောက် ဖြစ်သွားတယ်။ စစ်ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့
သူ့နောက်လိုက် ခရိုနီတွေ ထားစရာမရှိအောင် ချမ်းသာကြတယ်။ ပြည်သူတွေရဲ့
ဘဝကတော့ ဆင်းရဲမွဲတေနေဆဲပဲ။ အဆိုးဆုံးက ပညာရေးပဲ။ ကမ္ဘာနဲ့
ရင်ပေါင်တန်းနိုင်တဲ့ လူရာဝင်တဲ့ ပညာရေးမျိုး သားတို့လူငယ်တွေ မရနိုင်ခဲ့ကြဘူး။”

ကျွန်တော်က ဖခင်ဆရာဝန်၏ စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိတယ်။

ကတ္တီပါလမ်းခွဲ

ပြင်သစ်မှ ပြန်လာပြီး ကျွန်တော်က ဂျူလီယာကို ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ ချီတုံချတုံ
ဖြစ်နေစဉ် လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်နေသော တိုက်ခန်းသို့ လာတွေ့သည်။
အခြားသူ မဟုတ်။ ဂျူလီယာ၏ ဖခင် မစ္စတာပါကားဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော်နှင့်

သူ့သမီး ဂျူလီယာ၏ အခြေအနေကို မေးသည်။ ကျွန်တော်က
သာမန်မိတ်ဆွေအဆင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောတော့ သူက မယုံ။

“မောင်ရင့်ကို ဦး တစ်ခုပြောချင်တာက ဂျူလီယာက မိတဆိုးလေးကွဲ့၊
ဆိုးလည်း တော်တော်ဆိုးတယ်၊ သူ့ကိုယူရင် မောင့်ရင် သူ့သည်းညည်းကို
တော်တော် ခံနိုင်မှဖြစ်မယ်၊ နောက် သူက ဦးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပဲ။
နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ ဦးက သားသမီး မထွန်းကားခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဦးသမီးကို ဦးနဲ့
လက်တစ်ကမ်း အကွာမှာ နေစေချင်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီလန်ဒန်မှာပဲ
ရှိစေချင်တယ်။ ဒီတော့ကား သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးရင် မောင်ရင့်အနေနဲ့
အင်္ဂလန်မှာ တစ်သက်လုံး နေနိုင်မှပဲ စဉ်းစားစေချင်တယ်”

ဂျူလီယာအဖေက သူ မပြန်ခင် သည်သို့ ပြောသွားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့်
ကျွန်တော် ဂျူလီယာကို ရည်းစားပြောဖို့ အစီအစဉ်ကို ဆိုင်းငံ့ထားလိုက်သည်။
မစွတာပါကားက သူ့သမီး ဂျူလီယာကို တစ်ယောက်တည်းသော သမီးမို့
တုန်နေအောင် ချစ်တာ ကျွန်တော် သံသယ မရှိပါ။ သူ့သမီးကို ရေခြားမြေခြား
အထူးသဖြင့် စစ်အာဏာရှင်စနစ် အရိပ်မိုးဆဲဖြစ်သော မြန်မာနိုင်ငံမှာ နေစေချင်ပုံ
မရ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက် မဟုတ်၊ မြန်မာလူမျိုး
ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကို အလွန်ချစ်သော
မိဘနှစ်ပါးလည်း ရှိနေသေးသည်။ သူတို့ကလည်း အရှည်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို
အင်္ဂလန်မှာ နေစေချင်ပုံ မရ။ အခွင့်အခါသင့်ချိန်တွင် ကျွန်တော့်ပညာကို
ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်အတွက် အသုံးပြုစေချင်သည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်
အလွန်ချစ်သော မိခင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို မြန်မာတစ်ယောက်နှင့်သာ
လက်ထပ်စေချင်သည်။

ကမ္ဘာကြီးက ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်လာပြီ။ အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်၊
အမေရိကန်နှင့် ဗီယက်နမ်၊ ရုရှားနှင့် ဖိလစ်ပိုင် ညားတတ်သော သဘာဝကို သူမ
မသိပါ။ အကယ်၍ ကျွန်တော်နှင့် ဂျူလီယာ အချစ်ကို ဦးစားပေးပြီး

အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါက နှစ်ဖက်မိဘများ မတားသာ၍ ခွင့်ပြုရသော်ငြား
စိတ်ဆင်းရဲရဖို့ များနေသည်။ ကျွန်တော်က ချစ်ရည်ရွန်းသည့်
မျက်ဝန်းလဲပြာပြာနေဖြင့် ကြည့်နေတတ်သော ဂျူလီယာကို မြင်ယောင်နေမိသည်။
တစ်ရက်တွင် မိခင်ကြီးထံမှ ဖုန်းလာသည်။

“ဖခင် အသည်းကင်ဆာဖြင့် ဆေးရုံတင်ထားရတယ်။ အမြန်ပြန်ခဲ့ပါ”

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ကတိုက်ကရိုက် ဂျူလီယာကို နှုတ်ဆက်ပြီး
မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ဆေးရုံပေါ်မှာ ဗိုက်ကြီးပူပြီး အရိုးပေါ်အရေတင်
ဖြစ်နေသော ဖေဖေကို တွေ့ရသည်။ သူ၏ လူနာတစ်ယောက်ယောက်ထံမှ
အသည်းရောင်းအသားဝါ ဘီပိုး ကူးစက်ခံရပုံရသည်။ အခုတော့ ဘီပိုးက သူ့ကို
အသည်းကင်ဆာ ဖြစ်စေခဲ့ပြီ။

“ဘီပိုးကာကွယ်ဆေး ထိုးမထားဘူးလား ဖေဖေ၊ ဖေဖေတို့
ဆရာဝန်တွေက ကူးစက်ရောဂါသည်တွေနဲ့ အမြဲတွေ့ရတာ ဆိုတော့ ကာကွယ်ဆေး
ထိုးသင့်တာပေါ့”

ကျွန်တော်က ဖေဖေကို သည်လိုမေးမိသည်။ ဖေဖေက
ခေါင်းရမ်းလိုက်ပြီး...

“ကာကွယ်ဆေး မထိုးခဲ့မိဘူး၊ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေလိုက်မိတယ်၊
ကံတရားပေါ့ သားရယ်”

ဟု ပြန်ဖြေသည်။ တစ်လကြာတော့ ဖေဖေ ဆုံးသွားသည်။
ရန်ကုန်မြို့မှာပင် လခကောင်းသော ဟိုတယ်မန်နေဂျာအလုပ်တစ်ခု ရသည်။
ကျွန်တော့်မိခင်ကြီးမှာ အားကိုးစရာ ဆို၍ သားဖြစ်သူ ကျွန်တော်သာ ရှိတော့သည်။
သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်သို့ မသွားရန်နိုင်ပါ။ ဂျူလီယာဆီက ဖုန်း
မကြာခဏ လာသည်။ ပြန်လာခဲ့ပါဟု တတွတ်တွတ် ပြောသည်။ ကျွန်တော်က
ကျွန်တော့်အခြေအနေကို ပြောပြတော့ သူမက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချသည်။

နောက်တော့ အင်္ဂလိပ်ရှေ့နေတစ်ယောက်နှင့် သူမ လက်ထပ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း
ဖုန်းဆက်သည်။ နောက် သူမထံမှ ဖုန်းမလာတော့။

အကယ်၍ ဂျူလီယာနှင့် ကျွန်တော် ညားခဲ့သော် မလွဲမသွေ ဆွေပြုမျိုးပြု
မြန်မာနိုင်ငံသို့ ခေါ်လာရမည်။

“ဒါလင်တို့ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့
အာဇာနည်ဗိမာန်ကို လိုက်ပြစမ်းပါ”

ဟု ပူဆာခဲ့သော် မျက်နှာပန်းမလှစွာသော သည်ဗိမာန်ကို ကျွန်တော်
မည်သို့ လိုက်ပို့ရမည်နည်း။

နဖူးစာမင်ရေကျဲ၍ ဂျူလီယာနှင့် လွဲခဲ့ရတာ ခပ်ကောင်းကောင်းဟု
ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။

မြန်မာ့အာဇာနည် ဗိမာန်မှာ လာရောက်အလေးပြုသူ မရှိ၊
လွမ်းသူ့ပန်းခွေ၊ ပန်းခြင်းများ မရှိ။ Eternity Flame ခေါ်သည့် ထာဝရမီးတောက်
မရှိ။ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ မရှိအောင် လုပ်ထားကြတာကိုး။ သို့သော်
မြန်မာပြည်သူလူထု၏ နှလုံးသားထဲမှာ ကြယ်တာရာအားလုံးထက် လင်းလက်သူ၊
နက္ခတ်တို့က ဦးညွှတ်ရသူ အောင်ဆန်း ဘယ်တော့မှ မသေ။ ထာဝရ ရှင်သန်နေမည်
ဖြစ်ကြောင်း ကြုံကြိုက်လျှင် ဂျူလီယာကို ပြောပြချင်ပါသေးသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နှစ် ၁၀၀ ပြည့် အမှတ်တရ

နတ်မှူး

ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၀၁၅

သေနတ်

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့ကို ကျွန်တော် ရောက်စဉ် မစွတာ ဆိုင်မွန်ကိုဟင်ဆိုသော လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံရင်းနှီးခွင့် ရခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်သမီးမှာ ဆိုင်မွန်ကိုဟင်၏ သမီး ဒေလီယာကိုဟင်နှင့် ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်၍ မစွဒေလီယာမှတစ်ဆင့် သူ့အဖေ ဆိုင်မွန်ကိုဟင်နှင့် သိကျွမ်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့မှာ မစွတာကိုဟင်က ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးသည်။ သူ့အိမ်ကကားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တတည်းခိုရာ သမီး၏ တိုက်ခန်းသို့ လာကြိုသည်။ ကားက ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ရာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ဆိုင်မွန်ကိုဟင်မှာ သီချင်းထုတ်လုပ်သော လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူဖြစ်၍ အလွန်ချမ်းသာသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့လင်မယားကို လှိုက်လှဲပျူငှာစွာ ကြိုဆိုသည်။ သူကျွေးသော ညစာမှာ ကျွန်တော်တို့လင်မယားတစ်သက် စွဲမက်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး ညစာဖြစ်ကြောင်း အမှတ်တရ ရှိနေမိသည်။ ကျွန်တော့်သမီးမှာ အချိန်ပိုင်း အလုပ်ရှိနေ၍ လိုက်မလာနိုင်ခဲ့။

သမီး လိုက်မလာနိုင်ကြောင်းကို ပြောပြရာ ဒေလီယာက နားလည်မှုရှိစွာဖြင့် ကိစ္စမရှိပါဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သူတို့လို လူချမ်းသာများ မဟုတ်ဘဲ သမီးကို ငွေကြေးများစွာ မထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် သမီးက အချိန်ပိုင်း အလုပ်လုပ်၍ ကျောင်းစရိတ် ရှာရသည်။

ညစာ စားပြီးသောအခါ ဒေလီယာက ကျွန်တော့်ဇနီး ဒေါ်ရီမြင့်ကို သူတို့ဥယျာဉ်ထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဒေါ်ရီမြင့်မှာ သစ်ပင်ပန်းမန်များကို စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်ရာ သဇင်ပန်းတို့ ဝေဆာစွာ ပွင့်နေသော ဒေလီယာတို့ဥယျာဉ်ကို ကြည့်ချင်နေသည်။

“ဥယျာဉ်ထဲမှာ သင်္ဃန်းတွေတင် မကဘူး၊ သစ်ခွနဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေလည်း ပွင့်နေကြတယ် အန်တီရဲ့၊ လာ သမီးတို့ သွားကြည့်ရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ အပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။
မစ္စတာကိုဟင်က ကျွန်တော့်ကို...

“မစ္စတာဌေးက စာရေးဆရာဆိုတော့ ကျွန်တော့်စာဖတ်ခန်းကို စိတ်ဝင်စားမလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော် လိုက်ပြပါရစေ”

ဟု ပြောကာ ထိုင်ရာမှထ၍ သူ့စာဖတ်ခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။ အခန်းတစ်နေရာ၏ ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် တံခါးဖွင့်လိုက်ပြီး...

“ဝင်ပါ မစ္စတာဌေး၊ ဒါ ကျွန်တော့် စာဖတ်ခန်းပါ”

ဟု ပြောသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က သူ့စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ စာဖတ်ခန်းမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းပြီး စာအုပ်ဗီရိများစွာ ရှိသည်။ မစ္စတာကိုဟင်မှာ စာအတော်ဖတ်သူ ဖြစ်ပုံရသည်။ ထိုစာအုပ်ဗီရိများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံကြီးပေါ်မှာ သေနတ်များကို ချိတ်ဆွဲပြသထားသဖြင့် ကျွန်တော် အတော်အံ့သြနေမိသည်။ သေနတ်မျိုးစုံလှပြီး သေနတ်အများစုမှာ ရှေးဟောင်းသေနတ်များ ဖြစ်ကြသည်။

ကိုဟင်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“စာဖတ်ခန်းထဲမှာ သေနတ်တွေကို တွေ့ရတာ မစ္စတာဌေး အတော်အံ့သြသွားပုံရတယ်။ သီချင်းထုတ်လုပ်သူ တစ်ယောက်က ဘယ်နှယ်ကြောင့် သေနတ်တွေ ဒါလောက် အများကြီး စုဆောင်းထားပါလိမ့်လို့လဲ သိချင်ပေလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က သေနတ်စုဆောင်းဖို့ ဝါသနာပါသူ၊ တစ်နည်းပြောရရင် ရှေးဟောင်းသေနတ်တွေကို ခရေဇီဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ ဒီစာဖတ်ခန်းထဲကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်တဲ့ အဓိကအကြောင်းအချက်က စာအုပ်တွေကို ပြချင်လို့ထက်

ဒီသေနတ်တွေကို ပြချင်လို့ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က...

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ စာအုပ်တွေထက် သေနတ်တွေက ပိုစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က သာမန်စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဆိုတော့ သေနတ်နဲ့ အလှမ်းဝေးလှတယ်။ သေနတ်ကို မြင်ရုံသာ မြင်ဖူးပေမယ့် တစ်ခါမှ ပစ်မကြည့်ခဲ့ဖူးဘူး။ အခုလို တွေ့လိုက်ရတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမိပါရဲ့”

ဟု ပြောမိသည်။

“မစ္စတာဌေး စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် သေနတ်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို ကျွန်တော် နည်းနည်းရှင်းပြချင်ပါတယ်။ ဒီလိုဗျ၊ ၉ ရာစုမှာ ယမ်းမှုန့်ကို တရုတ်တွေက တွေ့ရှိခဲ့တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ ပြောက်ဖောက်ဖို့ သုံးရာကနေ ၁၄ ရာစုမှာ လုပ်သေနတ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ ၁၇ ရာစုကျမှ တူမီးသေနတ် ပေါ်လာတယ်။ ၁၇၁၈ ခုနှစ်မှာ လန်ဒန်သား ဂျိမ်းပက်ကယ်လ် (James Puckle) က တစ်မိနစ် ကျည်ဆန်ကိုးချက် ပစ်နိုင်တဲ့ ပက်ကယ်လ်သေနတ်ကို တီထွင်နိုင်ခဲ့တယ်”

“အချိန်တိုတိုနဲ့ လူများများ သတ်နိုင်တဲ့ သေနတ်မျိုးပေါ့”

“မှန်ပါတယ်၊ ၁၈၃၆ ခုနှစ်မှာ အမေရိကန်က ဆင်မြူရယ်ကို့တ် (Simual Colt) က ခြောက်လုံးပြူးကို တီထွင်ပြီး စကော့တလန်က ဗိုလ်ကြီးပက်ထရစ် ဖာဂူဆန် (Patrick Ferguson) က ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို တီထွင်နိုင်ခဲ့တယ်။ နောက် ၁၈၆၁ ခုနှစ်မှာ ဒေါက်တာ ရစ်ချက်ဂက်တလင်း (Richand Gatling) တစ်မိနစ်ကို အချက် ၆၀ ပစ်နိုင်တဲ့ မရှင်းဂန်းကို တီထွင်သွားခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း မျိုးဆက်သစ် သေနတ်တွေက တိတိကျကျနဲ့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် သတ်နိုင်တဲ့ လက်နက်တွေဆိုတာ ကျွန်တော် အထူးပြောစရာ လိုမယ်မထင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်က သေနတ်တွေ ပေါ်လာတာကို ဝမ်းသာဘူးဗျ၊
ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သေနတ်ကိုင်နိုင်တဲ့လူက သေနတ်မကိုင်နိုင်တဲ့လူတွေကို
သေနတ်အားကိုးနဲ့ အနိုင်ကျင့်နိုင်လို့ပဲ”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးသည်နှင့် မစ္စတာကိုဟင်က သဘောတူစွာ
ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မစ္စတာဌေး ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကိုလမ်ဘတ်စ်ဟာ
အမေရိကတိုက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီး ဒေသခံ လူနီတွေအပေါ် သေနတ်အားကိုးနဲ့
အနိုင်ကျင့်ခဲ့တယ်။ နောက် ခင်ဗျားတို့ မြန်မာနိုင်ငံပဲ ကြည့်ဗျာ၊ အင်္ဂလိပ်တွေက
သေနတ်အားကိုးနဲ့ မြန်မာကို နှစ်တစ်ရာလောက် ကျွန်ပြုခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။
တကယ်တော့ သေနတ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်လို့ရသလို သူများတွေ
အပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်လို့ရတဲ့ လက်နက်တစ်ခုပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်က လွတ်လပ်ရေးရပြီး
၁၉၆၂ ခုနှစ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းက အာဏာသိမ်းခဲ့တယ်။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်
ပါတီကဆိုတဲ့ မဆလပါတီ အာဏာရှင်စနစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်ခဲ့တယ်။ နောက် ၁၉၈၈
ခုနှစ်မှာ ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံး အုံကြွတဲ့ ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံ
ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ ဒီသပိတ်ကို လက်နက်နဲ့ အကြမ်းဖက် နှိမ်နင်းပြီး နဝတ
စစ်အစိုးရတက်လာတယ်။ နောက် နအဖ ဆိုပြီး နာမည်ပြောင်းလိုက်တယ်။ နောက်
၂၀၁၀ သမိုင်းကို ကြည့်ရင် တိုင်းပြည်ကို နှစ်ရှည်လများ အုပ်ချုပ်ခဲ့တာ စစ်ဗိုလ်နဲ့
စစ်ဗိုလ်လူထွက်တွေ ချည်းပဲ။ ချောက်ထဲကျဖို့ လက်တစ်လုံးအလိုမှာ
ကယ်တင်လိုက်ရတယ် ဆိုတဲ့စကားကို ရေလဲသုံးသွားလိုက်တာ
ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံလည်း ချောက်ထဲကကို မတက်နိုင်တော့ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကို သဘောကျ၍ မစ္စတာကိုဟင်က ရယ်နေသည်။ ပြီးမှ
သူက...

“အဓိကအားဖြင့် သေနတ်ကိုင်တဲ့သူ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ လိုတယ်ဗျ။

စိတ်ကောင်း မရှိတဲ့လူတွေ လက်ထဲ သေနတ်ရောက်ရင် အပြစ်မဲ့တဲ့ ပြည်သူတွေ ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ။ ၂၀၀၁ ခုနှစ် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ၉/၁၁ အရေးအခင်းပဲ ကြည့်ဗျာ။ အယ်လ်ကေဒါ အကြမ်းဖက်သမားတွေက သေနတ်ကိုင်ပြီး လေယာဉ်တွေကို အပိုင်စီးတယ်။ နောက် ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ်ရေး အဆောက်အအုံနှစ်ခု စလုံးကို ဝင်တိုက်ပစ်တာ။ အဲဒီ အဆောက်အအုံတွေ မြေကို ဗုန်းဗုန်းလဲ ပြိုကျကုန်တယ်။ လူလည်း သုံးထောင်နီးပါး သေတယ်။ အကြမ်းဖက်သမားတွေ လက်ထဲ သေနတ်ရောက်ရင် ပြည်သူတွေ ဘယ်လောက် အသက်ဘေးနီးတယ် ဆိုတာ ဒီ ၉/၁၁ ဖြစ်ရပ်က သက်သေပြနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့။ နိုင်ငံရေးအစွန်းရောက်တွေ၊

ဘာသာရေးအစွန်းရောက်တွေ၊ ရူးကြောင် မူးကြောင်သမားတွေ လက်ထဲ သေနတ်ရောက်သွားရင်း လူတွေ တော်တော်အန္တရာယ်များတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံက အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဗျာ၊ နောက် အိန္ဒိယက မဟတ္တမဂန္တီများ၊ အမေရိကန်သမ္မတ ဂျွန်အက်ဖ်ကနေဒီဗျာ၊ အစ္စရေးဝန်ကြီးချုပ် ယစ်ဇက်ရာဘင်ဗျာ၊ အီဂျစ်သမ္မတ အန်မီဆဒတ်ဗျာ၊ နောက် အမေရိကန် လူ့အခွင့်အရေး လှုပ်ရှားသူ မာတင်လူသာကင်းဗျာ၊ နောက် အမေရိကန် ရော့ခ်အဆိုတော် ဂျွန်လင်နွန်းဗျာ၊ သူတို့အားလုံးဟာ ရူးကြောင်မူးကြောင် သေနတ်သမားတွေကြောင့် သေပွဲဝင်ခဲ့ရရှာတယ်”

ကျွန်တော့်စကားကို မစွတာကိုဟင်က

ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။ ပြီးမှ..

“၂၀၁၁ ခုနှစ် နော်ဝေနိုင်ငံမှာ ဘရီးဗစ် (Breivik) ဆိုတဲ့ အသက် ၃၂

နှစ်အရွယ် နော်ဝေနိုင်ငံသား ဥတုရ (Utoeya) ကျွန်းပေါ်မှာ ပစ်ခတ်လို့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ ၈၄ ယောက် သေတယ်။ အော်စလို (Oslo) မှာ ဗုံးခွဲတော့ ခုနှစ်ယောက်၊ ပေါင်း ၉၁ ယောက်သေတယ်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ် အမေရိကန်နိုင်ငံ

ကိုနက်တီကပ်ပြည်နယ် စန်ဒီဟု (Sandy Hook) ကျောင်းမှာ အသက် ၂၀ အရွယ် အဒမ်လန်ဇာ (Adam Lanza) ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက သေနတ်နဲ့ ဝင်ပစ်တာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ ကလေးအယောက် ၂၀ နဲ့ ကျောင်းလုပ်သား ခြောက်ယောက် သေတယ်ဗျာ။ အပြစ်မဲ့ပြည်သူတွေ၊ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရဲ့ အနာဂတ် အညွန့်အဖူးလေးတွေ ဖြစ်တဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ သေကြတာ တော်တော်နဲ့မြောဖို့ ကောင်းတယ်”

သူ့စကား ဆုံးသည်နှင့် ကျွန်တော်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံမှာ လက်နက်မဲ့ ဆန္ဒပြနေတဲ့ လုပ်သားပြည်သူတွေအပြင် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ လူငယ်လေးတွေပါ မြန်မာစစ်တပ်က ပစ်ခတ်လို့ သေကြရရှာတယ်။ ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရရင် သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ စစ်တပ်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်တွေလည်း စိတ်ကောင်းရှိဖို့ လိုတယ်ဗျာ။ တကယ်တော့ စစ်တပ်ဆိုတာ ပြည်သူရဲ့ သားသမီးပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံတုန်းက ဒီလို ကြွေးကြော်ခဲ့တယ်။

“ဗိုလ်ချုပ်ပေးတဲ့ စစ်ပညာ ပြည်သူတွေကို သတ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး” ဆိုပြီးတော့ပေါ့။

ဒါပေမယ့် သတ်တာပါပဲ။ စစ်တပ်ဆိုတာ အမိန့်ကို နာခံရတယ်။ အထက်အမိန့်အရ လုပ်ရတာ ပါလို့ ဆင်ခြေပေးကြလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ကို အမိန့်ပေးတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်တွေက အာဏာရှင်တွေဗျာ။ ပြည်သူလူထုအပေါ် စိတ်ကောင်း မရှိတဲ့လူတွေ။ နောက်တက်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်တွေ စိတ်ကောင်းရှိပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းမိတယ်။

“ကဲ ကျွန်တော်တို့ သေနတ်အကြောင်း ဆွေးနွေးနေတာ တော်တော်များသွားပြီ၊ ကျွန်တော် စုဆောင်းထားတဲ့ သေနတ်တွေကို

ကြည့်လိုက်ရအောင်၊ လာဗျာ”

ဒါနဲ့ သူစုဆောင်းထားသော သေနတ်များကို လိုက်ပြသည်။

သေနတ်အများစုမှာ ရှေးဟောင်းသေနတ်များ ဖြစ်ကြသည်။

သေနတ်တစ်လက်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မစ္စတာကိုဟင်က...

“ပထမကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီ ၁၉၁၄ ခုနှစ်တုန်းက ဩစတြေးလျ အိမ်ရှေ့စံ

ဖာဒီနန် (Franz Ferdinand) နဲ့ သူ့ဇနီး ဆိုဖီ (Sophie) တို့ဟာ ဆာရာယေဗိုမြို့ကို

အလည်သွားကြသည်။ အဲဒီ မြို့မှာ သူတို့နှစ်ဦး လုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်။

ဒီလိုလုပ်ကြံခံရမှုဟာ ပထမကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းတွေထဲမှာ

အကြောင်းတစ်ရပ်အနေနဲ့ ပါဝင်ခဲ့တယ်။ ဒီသေနတ်က မင်းသားဖာဒီနန်နဲ့ သူ့ဇနီးကို

လုပ်ကြံရာမှာ သုံးခဲ့တဲ့ သေနတ်ပေါ့”

ကျွန်တော်က ထိုသေနတ်ကို ကြည့်ပြီး တုန်လှုပ်နေမိသည်။

သေနတ်တစ်လက်က ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်အောင် မီးမွှေးပေးနိုင်ခဲ့ခြင်း အပေါ်မှာလည်း

အံ့သြနေမိသည်။

“မစ္စတာဌေးတို့ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သေနတ်တွေ

ပြစရာရှိတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မစ္စတာကိုဟင်က သေနတ်များစွာကို ဖြတ်ကျော်ပြီး

တစ်နေရာမှာ ရပ်လိုက်သည်။

သူက ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက်ကို ညွှန်ပြပြီး...

“ဒါ ကာနယ်စလေဒင် ကိုင်ခဲ့တဲ့ သေနတ်လေ၊ ကာနယ်စလေဒင် ဆိုတာ

မစ္စတာဌေးလည်း သိမှာပါ၊ မြင်မာမင်းဆက်ရဲ့ နောက်ဆုံးမင်းဖြစ်တဲ့ သီပေါမင်းကို

နန်းချရာမှာ အဓိကပါခဲ့တဲ့သူပေါ့”

ဟု သူက ဆိုသည်။

ထိုသေနတ်က သီပေါမင်းကို နန်းချရာမှာ

အရေးပါခဲ့လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိသည်။ အကယ်၍ သာ
ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေ အင်္ဂလိပ်ကျွန် မဖြစ်ဘဲ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့လျှင်
ကျွန်တော်တို့သမိုင်း မည်သို့ဖြစ်မည်နည်း။ မစ္စတာကိုဟင်က ထိုရိုင်းဖယ်နှင့်
ကပ်လျက်ရှိနေသော သေနတ်နှစ်လက်ကို ပြပြန်သည်။

“ဒီသေနတ်က စတင်းဂန်း၊ ဟိုသေနတ်က တော်မီဂန်းလို့ ခေါ်တယ်။
ခင်ဗျားတို့ မြန်မာတွေရဲ့ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့တကွ
အာဇာနည် ခေါင်းဆောင်တွေကို လုပ်ကြံဖို့အတွက် ဂဠုန်ဦးစော သုံးခဲ့တဲ့
သေနတ်တွေပဲ။ သမိုင်းဝင် သေနတ်တွေမို့လို့ ကျွန်တော် စုဆောင်းထားတာ”

ထိုသေနတ်နှစ်လက်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်
အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်များ၏ အသက်ကို သေစေခဲ့သည်တဲ့။ သွေးစွန်းခဲ့သော
သေနတ်များပါလား။ ထိုသေနတ်နှစ်လက်ကို ကျွန်တော် စက်ဆုပ်ရွံရှာနေမိသည်။
အကယ်၍ ဗိုလ်ချုပ်တို့သာ လုပ်ကြံမခံရလျှင် မြန်မာနိုင်ငံ အခုချိန်ဆို အာရှ၏
ထိပ်တန်းနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်နေမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပါ။ ကျွန်တော်တို့
မြန်မာပြည်သူတွေ၏ အိပ်မက်ကို ဒီသေနတ်နှစ်လက်က ပစ်ခတ်ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ပြီ။
ထို့နောက် မစ္စတာကိုဟင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ပစ္စတိုသေနတ်တစ်လက် ရှေ့သို့
ရောက်လာသည်။

မစ္စတာကိုဟင်က...

“ဒါ အာဏာသိမ်းစစ်ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း ကိုင်ခဲ့တဲ့ သေနတ်ဗျ၊
မြန်မာပြည်သူတွေအပေါ် တော်တော်ရက်စက်ခဲ့တဲ့ သေနတ်လို့ပြောလို့ရမယ်
ထင်ပါရဲ့”

ကျွန်တော်က...

“သေနတ်ဆိုတာ မိုးပေါ်ထောင်မပစ်ဘူး၊ ပစ်ရင် တည့်တည့်မှန်အောင်

ပစ်တယ်”

ဟု ပြောခဲ့သော ဦးနေဝင်းကို သတိရလိုက်မိသည်။ သူ အာဏာသိမ်းပြီးကာစ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ အဆောက်အအုံကို ဗုံးခွဲပစ်ခဲ့သည်။ နောက် ရှစ်လေးလုံး အရေးတော်ပုံမှာ လက်နက်မဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆန္ဒပြနေသော ရဟန်းရှင်လူ ကျောင်းသားပြည်သူများကို စစ်တပ်က သေနတ်များဖြင့် တည့်တည့်မှန်အောင် ပစ်ခတ်ခဲ့သည်။ ဦးနေဝင်းမှာ ပြောလျှင် ပြောသလို လုပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာကိုဟင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ဒေလီယာနှင့် ဒေါ်ရီမြင့်တို့ ရောက်နှင့်နေကြပြီ။ စားပွဲထိုး ငွေထားသော လက်ဖက်ရည်မှာ နို့နှင့် သကြားထည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သောက်လိုက်ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး မစ္စတာကိုဟင်က စကားပြန်စသည်။

“တစ်ခါက မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာ ခင်ဗျားတို့ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ဖတ်လိုက်ရတယ်ဗျ။ မြန်မာအာဏာရှင်တစ်ယောက် သေတော့ ငရဲကို ရောက်သွားတယ်။ ယမမင်းကြီးရဲ့ အစစ်ဆေးခံဖို့အတွက် ယမမင်းရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်ရတယ်။ ထိုင်နေရင်းက အာဏာရှင်က ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ နာရီတွေ အများကြီး ရှိတာကို သတိထားမိတယ်။ နာရီတွေရဲ့ ဒိုင်ခွက်မှာ USA, UK, Cuba, Germany, Spain စသဖြင့် နိုင်ငံတွေရဲ့ အလံတွေ ရေးထိုးထားတာ တွေ့ရတယ်။ နာရီတွေက တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံး အချိန်မတူကြဘူး၊ နှေးတာက နှေး၊ မြန်တာက မြန်နဲ့၊ ဘယ်ဟာ အချိန်မှန်သလဲဆိုတာ ခွဲမသိနိုင်ဘူး။ ယမမင်း ရောက်လာတော့ အာဏာရှင်ကို စစ်ဆေးဖို့ လုပ်တယ်။ ဒီမှာတင် အာဏာရှင်က ယမမင်းကို “ဒီမှာ ယမမင်းကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို မစစ်ခင် ကျွန်တော် သိချင်တာလေး မေးပါရစေ၊ ဒီဧည့်ခန်းထဲမှာရှိတဲ့ နာရီတွေဟာ အချိန်မတူဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ရှင်းပြပါလား ခင်ဗျာ” ဆိုပြီး မေးတယ်”

မစ္စတာကိုဟင်က စကားဖြတ်ပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ကိုက်
သောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှာ စကားဆက်သည်။

“ယမမင်းက ဒီလိုဖြေတယ်ဗျ။ “လူ့အခွင့်အရေး စံချိန်စံညွှန်းနဲ့
ကိုက်ညီတဲ့ နိုင်ငံတွေရဲ့ နာရီက အချိန်မှန်တယ်၊ လူ့အခွင့်အရေး ချိုးဖောက်လေ အဲဒီ
နာရီတွေရဲ့ အချိန်ဟာ မြန်လေပဲ” ဆိုပြီး ရှင်းပြတယ်။

ဒီမှာတင် အာဏာရှင်က “ကျွန်တော်တို့ အလံနဲ့ နာရီ မတွေ့ပါလား၊
ဘယ်ရောက်နေလဲ” ဆိုပြီး မေးတယ်။ ယမမင်းကြီးက လာ လိုက်ခဲ့ဆိုပြီး
အာဏာရှင်ကို မီးဖိုထဲ ခေါ်သွားတယ်။ လည်နေတဲ့ ပန်ကာတစ်ခုကို ညွှန်ပြပြီး ဒါ
မင်းတို့နိုင်ငံရဲ့ နာရီပဲ၊ မီးဖိုထဲမှာ ငါးစားဖိုမှူးတွေ ပူလွန်းလို့
ပန်ကာလုပ်ထားတာဆိုပြီး ပြောလိုက်တယ်”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်က မစ္စတာကိုဟင်နှင့်အတူ
ရောယောင်ရယ်မောလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်က...

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ နဝတ၊ နအဖ အစိုးရလက်ထက် လူ့အခွင့်အရေး
ချိုးဖောက်မှုတွေက မဆလ အစိုးရထက်တောင် ပိုဆိုးသေးတယ်။ လူတွေလည်း
မဆလ အစိုးရလက်ထက်ကထက် ပိုကြောက်ရတယ်။ ဆင်းရဲတွင်းလည်း
ပိုနက်သွားတယ်။ တိုင်းပြည်ရဲ့ သယံဇာတ ပစ္စည်းတွေလည်း ပြည်သူလူထုအတွက်
အကျိုးမရှိဘဲ ကုန်ဆုံးခဲ့ရတယ်။

အေးဗျာ၊ စကားပြောလို့လည်း ကောင်းပါတယ်၊ ဗဟုသုတလည်း
ရပါတယ်၊ သမီးလည်း အလုပ်က ပြန်လာချိန် နီးလို့ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး၊
ဒီလို ဖိတ်ကြားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ပြန်မည်နှုတ်ဆက်တော့ မစ္စတာကိုဟင်က...

“ဖြစ်နိုင်ရင် မြန်မာနိုင်ငံက သေနတ်တစ်လက်လောက်
လိုချင်သေးတယ်ဗျာ”

ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“ဘယ်သူ့သေနတ်လဲဗျ”

ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးတော့ သူက...

“ပြည်သူလူထုကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ

အုပ်ချုပ်သွားတဲ့ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးရဲ့ သေနတ်ပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောရင်း ရယ်မောကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

နတ်မှူး

ရှစ်လေးလုံး ဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံ၊ ငွေရတုအထိမ်းအမှတ် မဂ္ဂဇင်း

ထို့ကြောင့်

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သလို ရှိနေခဲ့လေသော ညဉ့်နက်ချိန်တစ်ခုထဲတွင် ကြယ်ကလေး များက တိုးတိတ်စွာ လင်းလက်နေခဲ့ကြ၏။ ညသည်လည်း နှင်းရည်စက်များဖြင့် စိုလက်နေခဲ့သလို ရှိနေခဲ့ပြန်လေသည်။ ထို့အပြင် တစ်ချက်တစ်ချက် မှုန်ဖျဖျဖြင့် တိတ်တခိုးကြိတ်၍ တိုက်ခတ်တတ်သော ညဉ့်လေပြည်အချို့ကြောင့် ညက ရံဖန်ရံခါ အချိန်များတွင်မူ ငိုက်မြည်းနေရာမှ ခေါင်းထောင်ကာ ကြည့်တတ်ပြန်သေး၏။

တောင်စောင်းတစ်လျှောက်ကိုပတ်ကာ ယက်ဖောက်ထားခဲ့သော တောက်တက်မြေနှီ လမ်းမလေးပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လှမ်းနေခဲ့မိသည်။ ကောင်းကင်မှ မှိန်ပျပျ ကြယ်ကလေးများ၏ ပံ့ပိုးမှုဖြစ်သော အလင်းရောင်ငယ်လေးများဖြင့် သူ့ရှေ့မှ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်နိုင်လွန်းနေခဲ့သည့် လမ်းကလေးကို ဝေဝါးခြင်း အနည်းငယ် စွက်လျက် မြင်တွေ့နေခဲ့ရ၏။

သူပဘေးတစ်ဖက်ခြမ်းမှ တောင်နံရံစောင်း တစ်လျှောက်တွင် အလေ့ကျပေါက်ပင်လေး များ ရှိသည်။ ထို့အတူ ရိုးသားစွာ ပွင့်လန်းဖြာတတ်ကြသော တောပန်းပင်ကလေးများလည်း ရှိသေးသည်။ ညာဘက်ခြမ်း လမ်းအစွန်းတစ်ဖက်တွင်မူ ခပ်နက်နက် လျှိုမြောင်းများ၊ ချောက်များက အစဉ်အမြဲလိုလို လိုက်ပါယှဉ်တွဲနေခဲ့ကြ၏။

ထို့ကြောင့် တောင်ပတ်မြေနှီလမ်းလေး တစ်လျှောက်တွင် သူ လျှောက်လှမ်းနေမိခဲ့ရင်း ဘယ်ဘက်တောင်နံရံဆီမှ တောပန်းကလေးများ၏ အဆင်း၊ ရနံ့တို့နှင့် အလေ့ကျ ပေါက်ပင်လေးများ၏ မာယာမဲ့သော အသွင်သဏ္ဌာန် စသည်တို့ကို ကြည်နူးနှစ်သက်စွာ ခံစားမိရသလို၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင်တော့ တစ်ဖက်ခြမ်းဆီမှ ချောက်နက်နက်များရှိရာ အမှောင်ထုဆီသို့ အမှတ်မထင်

ငေးမိရင်း ခပ်ဖွဖွ ကျောချမ်းမိရတတ်ပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း နွမ်းလျ၊
ယိုင်နဲ့ချင်နေပြီဖြစ်သော ခြေလှမ်းများကို (ရံဖန်ရံခါတွင်) တရွတ်ဆွဲ
သယ်ဆောင်ကာ သူ ဆက်လျှောက်နေမိဆဲ။

ဒီလမ်းကလေးပေါ်မှာ သူလျှောက်လှမ်းခဲ့တာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။
သူ့ခြေ၊ သူ့လက် စသည်တို့သည်လည်း အရည်ခမ်းကာ ပိန်လှီခြောက်ကပ်နေသလို
ဖြစ်နေခဲ့ရပြီ။ တို့အတူ သူ၏ ခါးသည်လည်း မတ်မတ်မထားနိုင်တော့။ အတန်ငယ်
ကိုင်းနေခဲ့သယောင် ရှိခဲ့ရပြီ ဖြစ်၏ ။ ကာလအတော်ကြာအောင် ဆီနှင့်
ဝေးခဲ့လေသော သူ့ဆံပင်များသည်လည်း သွေ့ခြောက်စွာဖြင့် ဖရိုဖရဲ၊ ဖွာလန်ကျဲကာ
အဖြူတစ်ဝက် ရောယှက်နေခဲ့ရလေပြီ။

“အဘိုးကြီး”

ဒီလမ်းကလေးပေါ်တွင် သူ့ဘေးနားမှ
ဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့ကြသူအချို့၏ ခေါ်သံကို နားထဲ ပြန်ကြားယောင်မိလာသည်။
ထိုကဲ့သို့သော် ခေါ်သံကြားရတိုင်း၊ အခေါ်ခံရတိုင်း နွမ်းလျနေခဲ့သော မျက်နှာဖြင့်
ခပ်သဲ့သဲ့ပင် သူပြန်ပြီးပြမိတတ်၏ ။ တကယ်တော့ သူသည် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်
မဟုတ်ခဲ့သေးပါ။ နုနယ်ပျိုမြစ်ခြင်းများသည် သူ့ရင်ထဲမှနေ ပျံသန်းမသွားကြသေး။
သို့သော် သူ၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာကြောင့် “အဘိုးကြီး” ဟု အခေါ်ခံရတာ ကိုလည်း
စိတ်ထဲတွင် ဘယ်လိုမှ မနေခဲ့ပါ။ လူတိုင်းတွင် (ကိုယ်တိုင်မဟုတ်သော
တစ်ဖက်သားကို) အပေါ်ယံရှုပ်ကြည့်ပြီး ကြိုက်သလို ထင်မြင်ယူဆခွင့် ရှိသည်ဟု သူ
ထင်မိ၏ ။ ဒါဟာ သဘာဝတရားက ပေးအပ်ခဲ့သော လက်ဆောင်တစ်ခုလားတော့
သူ မပြောတတ်တော့ပါ။

လေပြေသည် တိုးညှင်းစွာပင် တိုက်ခတ်ချက် ရှိနေခဲ့သေး၏ ။
ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ရောင်တို့ စုံခဲ့လေပြီ။ အလင်းမဲ့ညတို့ ပျက်သုဉ်းချိန်

တန်ခဲပြီလားကွယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး လိပ်ပြာလှလှလေးတွေအတွက် ချိုမြမြ
ဝိုင်တစ်ခွက်ကို ဖျော်စပ်ခွင့် ပေးကြပါ။ ရာသီဆိုးတွေကို ခုတ်ပိုင်းပစ်ဖို့အတွက်
နူးညံ့တဲ့ ဓားတစ်လက် ဘယ်နေရာမှာ ရောက်နေခဲ့ပါသလဲ။ မျက်နှာဖုံးအတုတွေဟာ
တစ်ခါတလေမှာ အစစ်နဲ့ ခွဲခြားဖို့ ခက်ခဲလွန်းလှချည်။ ချိုးငှက် ဖြူဖြူလေးရဲ့
အတောင်ပံတစ်စုံကို ငါ့နှလုံးသားအထက်မှာ ဆင်မြန်းခွင့် ပေးပါတော့။

တောင်တောင်အီအီ တွေးတောရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ ငေးမောရင်း သူ
ဆက်လျှောက် နေမိခဲ့လိုက်၏ ။ ထိုစဉ် သူနှင့် ဝေးကွာလွန်းနေဆဲ ဖြစ်သော
တောင်ထိပ်ဖျားရပ်ဝန်းရှိ ပွဲတော်ဆီမှာ ဂီတသံခပ်သဲ့သဲ့ကို
လေပြေတစ်ချက်အငွေ့တွင် နားထဲ ကြားလိုက်မိရသည်။ ထိုအခါ သူ့ခြေလှမ်းများက
တရွတ်ဆွဲသွားနေရာမှ အနည်းငယ် သွက်လက်မြန်ဆန်သွားသလို ရှိသွား၏ ။

အခြားကြောင့်သာ မဟုတ်။ နေအစင်းစင်း၊ လအစင်းစင်း
ဝင်ချည်ထွက်ချည် ရှိနေခဲ့သော ကောင်းကင်တစ်ခုအောက်မှ
ဒီလမ်းကလေးထက်တွင် သူ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းနေခဲ့မိသည်က
ထိုပွဲတော်ဆီသို့သာ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏ ။ ထိုကဲ့သို့ လျှောက်လှမ်းနေခဲ့စဉ် ကာလများအတွင်း
သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ဆီးနှင်းပွင့်များက ပြင်းတစ်လှည့်၊
ညှင်းတစ်လှည့် ရိုက်ခတ်တတ်ကြသည်။ မိုးစက်များကလည်း ထိုနည်းတူစွာပင်
ရိုက်ခတ်တတ်ကြသေး၏ ။ ပူလောင်စူးရှလွန်းသော
နေရောင်ခြည်တန်းများကိုတော့ဖြင့် သူ အမှုမထားနိုင်ခဲ့ရတော့ပြီ။

“ဟေ့ အဘိုးကြီး”

နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ခေါ်သံကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်မိလိုက်၏ ။
ကြယ်မှုန်အလင်းရောင် ခပ်လဲ့လဲ့အောက်တွင် သူ့ဆီ သွက်လက်စွာ
လျှောက်လှမ်းလာနေခဲ့သော လူရွယ်တစ်ဦးကို ဝေသီသော မျက်ဝန်းများဖြင့်

တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းများကို တုံ့ဆိုင်းလိုက်ကာ ထိုလူရွယ်ကို ရပ်စောင့်နေလိုက်မိ၏ ။ ခဏတာအတွင်းမှာပင် သူ့အနီးသို့ ထိုလူရွယ် ရောက်လာခဲ့သည်။ အေးစက်သော သွေ့ခြောက်အက်ကွဲနေခဲ့သော နှုတ်ခမ်းတို့ကို လျှာဖြင့် တစ်ချက်သိမ်းလိုက်ရင်း နှုတ်ခွန်းဆက်စကားတစ်ခွန်းအား ခပ်တိုးတိုး ဆိုမိ၏ ။

“ကောင်းသော အချိန်အခါပါ မိတ်ဆွေ”

“ကျုပ်အတွက်ဆိုရင် အဲဒီ စကားကို ခင်ဗျားပြောစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်အတွက် အချိန်အခါကောင်းဆိုတာဟာ ကျုပ်လက်ထဲမှာ အမြဲရှိနေတာမို့ပဲဗျ။ ဟဲ ဟဲ”

မခိုးမခန့်ရယ်သံစွက်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သော လူရွယ်စကားကြောင့် သူ မင်တက်မိသလို ဖြစ်သွားရ၏ ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ယောက် တွေ့ဆုံခိုက် လောကဝတ်တရားအရ နှုတ်ခွန်းပြာသည်ကိုပင် ထင်ရာပြန်ပြောလိုက်တာမို့ စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် အံ့ဩသွားမိခြင်း တစ်ခုရယ်သာပင်။ ကျန်တာ ဘာမှမရှိခဲ့။ သို့သော် လူရွယ်ကို သူ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ လူရွယ်၏ မျက်လုံးများသည် ကြယ်ရောင်အောက်တွင် တဖျတ်ဖျတ် လက်ပနေခဲ့လေတာကို တွေ့လိုက်ရ၏ ။

သူ့အကြည့်ကြောင့် ထင်၏ ။ လူရွယ်က ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားခြင့် စကားတစ်ခွန်းကို ခပ်သွက်သွက် ဆိုသည်။

“ထားပါတော့ဗျာ။ ကျုပ်က လူတွေ အတွေးမှား အမြင်မှား ဖြစ်နေကြမှာ စိုးလို့ပါ။ အဲဒီ လိုမျိုးတွေကိုလည်း မြင်ရရင် မနေနိုင်တဲ့ အကျင့်ရှိလို့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလမ်းမှာ ခင်ဗျားနဲ့အတူတူ ခရီးသွားဖော်ဖြစ်ရမှာကိုတော့ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ နေပါဦး ခင်ဗျားလည်း ပွဲတော်ဆီကို သွားမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ခပ်တိုးတိုးပြန်ဖြေရင်း ခရီးဆက်ရန် ခြေတစ်လှမ်း သူ စတင်လှမ်းလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ လူရွယ်ကလည်း သူ့နံဘေးနားမှနေ ယှဉ်တွဲကာ လိုက်လျှောက်လာခဲ့၏။ လူရွယ်ကို ငဲ့စောင်းကာ တစ်ချက်ကြည့်မိရင်း သူ့စိတ်ထဲ တွေးမိလိုက်သည်။

“အများကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ချမ်းသာအောင် နေတတ်ရမည်။ အများကို ကောင်းစေချင်လျှင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကောင်းအောင် အရင်နေထိုင် ကျင့်ကြံရမည်”

ဟူသော သဘောတရားလေးတစ်ခုကိုသာ ဖြစ်၏။ ထို့ထက်ပိုကာ သူ ဆက်မတွေးတတ်တော့ပါ။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် လျှောက်နေခဲ့ကြတာမို့လားတော့ မသိ။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် တစ်ခဏမျှ ကြီးစိုးသွားခဲ့၏။ တစ်ဦးအသက်ရှူသံကိုပင် တစ်ဦးက ပြန်ကြားနေရသလို ရှိနေခဲ့သည်။ အတန်ကြာတော့ လူရွယ်က စကားဆို၏။

“တကယ်တော့ ပွဲတော်မှာ နွဲ့ပျော်ရမယ့် အရသာဟာ ဘာလဲဆိုတာ ကျုပ် သိပ်သိချင်လှတယ်ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ် သူငယ်ချင်း အတော်များများက ပြောကြတယ်။ ကျုပ်သာ ပွဲတော်ထဲကို ရောက်သွားရင် အရင်ရောက်နှင့်နေတဲ့ သူတွေအကုန်လုံး ငုပ်လျှိုးသွားနိုင်တယ်တဲ့လေ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်လည်း ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ ရှိတယ်ဗျ။ ဒီမှာကြည့်ပါလား၊ ကျုပ်ဝတ်ထားတဲ့ ဝတ်ရုံကို။ ဘယ်လောက်များ ခမ်းနားလိုက်သလဲလို့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လူရွယ်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြ၏။ ဟုတ်သည်။ လူရွယ်ပြောသလိုပင် သူ့ဝတ်ရုံက ဆန်းပြားလှချေ၏။ အရောင်သွေးစုံ ကျောက်မျက်ရတနာတို့က အောက်ခံဖျင်စပေါ်တွင် သူ့နေရာနှင့်သူ လှပစွာ

လက်ဖြာနေခဲ့ကြ၏။ အောက်ခံဖျင်စမှာလည်း မြင်ရုံဖြင့် အမျိုးအစားကောင်းပြီး အဖိုးထိုက်တန်ပုံ ပေါ်လွင်နေခဲ့သေးပါသည်။ ဝတ်ရုံ၏ ပုံစံမှာလည်း အများသူငါတို့နှင့် မတူ။ အတော်ပင် ခြားနားသော ဆန်းဆန်းပြားပြား နိုင်လွန်းလှ၏။

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ တယ်ဟုတ်တဲ့ ဝတ်ရုံပဲဗျ”

အံ့ဩစွာဖြင့် သူ ချီးမွမ်းမိလိုက်သည်။ သူ့စကားကြောင့် လူရွယ်က ကျေနပ်ညွတ်နှူးစွာ ပြုံးရင်း သူ့ကို မေးလေ၏။

“ခင်ဗျားကရော ဘာလုပ်ဖို့ ပွဲတော်ကို သွားချင်ရတာ လဲဗျ”

“ကျုပ်ကတော့ ပွဲတော်မှာ တီးမှုတ်ကြမယ့် ဂီတသံစဉ်တွေကို သေချာနားထောင်ကြည့်ချင် လို့ရယ်၊ နောက်ပြီး အဲဒီ သံစဉ်တွေကို မှတ်သားခဲ့ပြီး ဒီကအပြန်မှာ ပွဲတော်ကို ရောက်အောင် မလာနိုင်ကြသူတွေကို ပြန်တီးပြချင်မိလို့ရယ် စတာတွေအတွက် သက်သက်ပါပဲဗျာ။ ဂီတအနုပညာဆိုတာက လူတွေရဲ့ နှလုံးအိမ်ထဲမှာ သိသိသာသာရော မသိမသာရော စိမ့်ဝင်နစ်မြုပ်နေတတ်တဲ့ အရာတစ်ခုမို့ပဲလေဗျာ”

“အင်း... ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကိုယ်တိုင်လာဖို့ ကြိုးစားသင့်တယ်လို့ ခင်ဗျား မထင်ဘူးလား၊ အဲဒါမှ အပြည့်အဝ ခံစားနိုင်ကြရမှာပေါ့”

နှုတ်ခမ်းကို မခိုးမခန့်ပြီးလျက် လူရွယ်က ပြောသည်။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးက ပွဲတော်ကို လာဖို့ အဆင်မပြေနိုင်ခဲ့ ကြသေးဘူးလေ၊ လူတိုင်းဟာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရှင်သန်နေရတာ ဆိုတော့...”

“ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပုံစံကလည်း ပွဲတော်ကို မရောက်သေးခင် လမ်းမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့နော်၊ ကျုပ်လို လန်းလန်းဆန်ဆန်း ရှိနေသင့်တယ် ထင်တယ်”

“ကျုပ် ခြေလှမ်းတွေ ရွေ့လျားနေသရွေ့တော့ ပွဲတော်ဆီကို ရောက်ဖို့ အခွင့်အရေး ရှိပါသေးတယ်”

စကားအဆုံးတွင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်ငွေ့ငွေ့သာ သူ ချမိလိုက်၏

။

ထို့နောက် သူတို့ ဆက်လျှောက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဝေးကွာလွန်းနေဆဲ ဖြစ်သော ရပ်ဝန်းတစ်နေရာရှိ ပွဲတော်ဆီမှ ဂီတသံစဉ်များကိုလည်း လေအသင့်တွင် ရံဖန်ရံခါ သဲ့သဲ့ကြားနေခဲ့ ရပြန်သေး၏ ။

အတူတူ လျှောက်နေရင်းမှပင် ထိုလူရွယ်သည် အတော်စကားပြောနိုင်ကြောင့် သူသိခဲ့ရ လေတော့၏ ။ သို့သော် ပျင်းရိညည်းငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ဒီခရီးလမ်းတွင် သူ့ကို အဖော်လုပ်ကာ စကားပြောပေးနေခဲ့သည့် ထိုလူရွယ်ကို သူ့ဘက်ကနေ ပြန်၍ ကျေးဇူးကျိတ်တင်နေမိခဲ့သေး၏ ။

ထိုလူရွယ်ပြောသော စကားများထဲတွင် အာသာသအကြောင်းလည်း ပါသည်။ လူမျိုးတို့၏ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု၊ သမိုင်းကြောင်းများလည်း ပါ၏ ။

ထို့အတူ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲလာသော ယဉ်ကျေးမှု ရေစီးကြောင်းမှသည် သိပ္ပံပညာနှင့် အနုပညာဆိုင်ရာ ဆင့်ကဲတိုးတက် ပြောင်းလဲလာမှုများအထိ အတော်ပင် စုံလင်လွန်းလှသည်။ အကြောင်းအရာပိုင်း အတော်စုံသလို သူ့အတွက်လည်း ဗဟုသုတ ဖြစ်စေသော စကားများမို့ အာရုံစိုက်ကာ သူ နားထောင်နေမိခဲ့လိုက်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝသူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ခရီးစတည်း သွားရခြင်းမှာ လမ်းခရီးတွင်

သူ့အတွက် အထောက်အပံ့ကောင်း ဖြစ်စေနိုင်မည် ဟုလည်း
ယုံကြည်စိတ်ချမိခဲ့သေး၏ ။

ညက ပိုမိုနက်ရှိုင်းလာခဲ့လေသော အခါ ကြယ်ရောင်တို့သည်
ပိုမိုတောက်ပစွာဖြင့် လင်းလက်လာခဲ့ကြရလေတော့သည်။ ကြွေခြင်းရဲ့အစက
ဝေခြင်းပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် အတူတူပဲလား၊ မြင်မြင်ကရော ရန်သူတွေ
မမှတ်မိလိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ သံခေါင်းစွပ် လူသားတွေမှာလည်း နှလုံးသားတစ်စုံရှိတာ
သေချာပါရဲ့။ ခရီးပန်းလာသူများအတွက် နှင်းဆီတစ်ပွင့် လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါရစေ။
အနီရဲ့ရဲလေး ဆိုရင်တော့ ကောင်းမယ်၊ တိမ်စိုင့်နဲ့ မိုးသားတွေက အတူတူပဲလား။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သစ္စာတော်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ထားတဲ့ အပြာရောင်
ကျောက်တုံးလေးတစ်ခုကိုတော့ ငါ့မြေပုံမှာ ထားရစ်ခဲ့မိချင်ပါရဲ့။

သူတို့နှစ်ယောက် ခရီးနှင်လာခဲ့လေသည်မှာ အတော်ခရီးပေါက်ခဲ့လေပြီ
ဖြစ်၏ ။

တစ်နေရာအရောက်တွင် လမ်းနံဘေးဆီမှ စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုကို
နှစ်ယောက်သား မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ စမ်းချောင်းကလေးမှာ
တောင်စောင်းနံရံဆီမှနေ၍ သွယ်တန်းစီးကျနေခဲ့တာ ဖြစ်၏ ။ မောလည်းမော၊
ဆာလည်း ဆာလောင်နေခဲ့ကြပြီမို့ ထိုနေရာလေးတွင် ခရီးတစ်ထောက် နားကြရန်
နှစ်ဦးသား စိတ်ကူကိုယ်တူ ဆုံးဖြတ်မိလိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် စမ်းချောင်းကလေးနံဘေးတွင် သူတို့၏ အထုပ်အပိုးများကို
ချကာ ခဏတာ အမောဖြေလိုက်မိကြ၏ ။ နောက်... စမ်းချောင်းကလေး၏ အစပ်
ရေတိမ်တိမ်နေရာလေးဆီသို့ သွားကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မနီးမဝေး

အနေအထားဖြင့် ကိုယ်စီ ကိုယ်လက်သန့်စင်မိကြ လေတော့သည်။
စမ်းချောင်းကလေး၏ မျက်နှာပြင်က ကြယ်အလင်းရောင်အောက်တွင်
တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ငွေရောင်လက်နေခဲ့သလိုလို။

“ဝါး... အခုမှ လန်းဆန်းသွားတော့တယ်”

အားရကျေနပ်စွာ အော်လိုက်သော လူရွယ်အသံကြောင့်
မျက်နှာသစ်နေရာမှ သူ လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ လူသူကင်းရှင်းသောနေရာမို့
လူရွယ်က စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ပင် ကိုယ်လက်သန့်စင် နေခဲ့သည်ထင်၏ ။
ဝတ်ထားသော သူ့အဖိုးတန်ဝတ်ရုံကိုပင် ပေါင်လယ်လောက် အထိ မ,တင်ထားကာ
အားရပါးရ ကိုယ်လက်သန့်စင်နေခဲ့တာကို သူ တွေ့လိုက်ရတာ မို့ ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်တိုင်းကျ ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်မိ ရတာ မို့
စိတ်ကျေနပ်စွာဖြင့် အနီးမှ လူရွယ်ကို အမှတ်မထင် ငေးမောကြည့်လိုက်မိ၏ ။
လူရွယ်ကတော့ ကြယ်ရောင် အောက်တွင် အားရပါးရ ကိုယ်လက်သန့်စင် နေခဲ့ဆဲ။

ကြည့်နေရင်း သူ့ရင်ထဲတွင် ဟင်ခနဲ တစ်ချက်မြည်တမ်းသွားရသည်။
အခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်။ ထိုလူရွယ်၏ ညာဘက်ခြေထောက်၊
ဒူးကောက်ခွက်နေရာတွင် ကြီးမားသော အနာအိတ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတာ
မို့ပဲ ဖြစ်၏ ။ အနာမှာ ကြီးမားရုံပင် မကသေးပါ။ ပိုးလောက်လန်းများပင်
တွယ်ကပ်စ ပြုနေခဲ့ရလေပြီ။

ဒါဆို ပွဲတော်အတွင်းသို့ ထိုလူရွယ်ဝင်ခွင့် မရနိုင်တာ သေချာခဲ့လေပြီ။
မသွားသင့်တာ သေချာနေခဲ့လေပြီ။ ဘာရယ်ကြောင့်မှတော့ မဟုတ်။ ပွဲတော်တွင်
အနာရောဂါ ဖြစ်တည်ခံစားနေရ သူများအား ဝင်ခွင့်မပြုပါ။ အခြားသောသူများအား
ကူးစက်စေမှာကို ပွဲတော်စီစဉ်သူများက စိုးရိမ်လို့သာ ဖြစ်သည်ဟု သူ သေချာစွာ
ကြားဖူးထားသည်။

ထို့အတွက် ပွဲတော်အဝင်အပတွင် ကိုယ်တိုင် အနာရောဂါ မရှိပါဟု

ရိုးသားစွာ ဝန်ခံပြီးမှ ပွဲတော်အတွင်းသို့ ပွဲလာသူတိုင်း ဝင်ကြရသည်။ လှန်လှော့၍ တော့ မစစ်ဆေးကြပါ။ သို့သော် ရိုးသားစွာ၊ ထို့ထက်ပို၍ အလွန်ရိုးဖြောင့်စွာ ဝန်ခံကြရမည် ဖြစ်၏ ။

ဒါဆိုရင် ဒီလူရွယ်ဟာ အနာကြီးရှိရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့်များ ပွဲတော်ကို လာခဲ့ရပါသလဲ။

ဇေဝေဝါနိုင်စွာ တွေးမိရင်း ငေးငိုင်စွာ ကြည့်နေမိဆဲ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူ့ဘက်သို့ လူရွယ်မျက်နှာက လှည့်လာသည်။ တွေဝေကာ မင်တက်မိသလို ရှိနေသော သူ့ကို ကြည့်ရင်း လူရွယ်က ဘာသာပြန်သတိထားမိသွားသလို သူ့ဝတ်ရုံကို ဆွဲချလိုက်၏ ။ ထို့နောက် သူ့အနီးဆီသို့ စိမ်းခက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ရင်း တိုးကပ်လာသည်။

လူရွယ်၏ ခြေအရွေ့ကြောင့် စမ်းရေများ ဘောင်ဘင်ခတ်သွားသံကိုပင် သူ့နားထဲ ကြားလိုက်ရ၏ ။ လူရွယ် သူ့ကို ဘာများ လုပ်မလို့လဲဟု အလျင်အမြန် တွေးတောမိလိုက်သေး သည်။ လူရွယ်၏ မျက်ဝန်းများထဲတွင် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ပြောင်းလဲကာ ယှက်သန်းလာနေခဲ့သော အရိပ်အငွေ့များက မြေခွေးတစ်ကောင်၏ လက်သည်းများလိုပင်။

“မင်း မရိုးသားတဲ့နည်းနဲ့ ပွဲတော်ကို မသွားသင့်ဘူး”

သို့သော် သူ့နှုတ်ဖျားမှနေ၍ အသံတို့က ထွက်ကျမလာခဲ့။ ရင်တွင်းမှာသာ ပဲ့တင်ထပ်နေခဲ့ ၏ ။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း ကြီးစွာဖြင့် သူ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ထပ်ဆုတ်လိုက်မိ၏ ။

သို့သော် ခြေကျင်းဝတ်သာသာ နှစ်မြုပ်နေခဲ့လေသော စမ်းရေအတွင်းမှ သူ့ခြေဖဝါးများက ရေညှိများဖြင့် ချောမွတ်နေခဲ့သော ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို သတိမပြုမိဘဲ မိမိရရ တက်နင်းမိသွားသည်။

သူ ဟန်ချက်ပျက်သွားရ၏ ။ ရေထဲတွင် ရှေ့သို့ငိုက်၍

လဲပြီကျသွားတော့မလို ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် အနီးရောက်လာနေပြီဖြစ်သော လူရွယ်၏ အကျ..စကို အမှတ်မထင် လှမ်းကာ ဖမ်းဆုပ်မိလိုက်၏။

အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် သူ့ဟန်ချက်ကို ထိန်းချုပ်သွားနိုင်ခဲ့ရသည်။ သူ လဲကျမသွားခဲ့။ သို့သော် ပြီခနဲနေသည့် အဝတ်စပြုရှသံတစ်ခုနှင့်အတူ လက်သီးဆုပ်ထားသော သူ့လက်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ပါလာခဲ့၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စမ်းရေများ ဘောင်ဘင်ခတ်သံက ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်သွားခဲ့ရသေးသည်။

“လာ.. လာ၊ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ အားနည်းနေသလိုပဲ၊ ကုန်းပေါ်တက်ပြီး အနားယူလိုက်ပါဦး”

ချိုသာစွာ ပြောလိုက်သော လူရွယ်အသံကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် အံ့သြသွားခဲ့မိ၏။ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် လူရွယ်ကို သူ မော့ကြည့်မိလိုက်တော့ မျက်နှာက ပြုံးချိုမြလျက်။ ကရုဏာရိပ်အချို့ပင် ယှက်သန်းနေခဲ့ကြသေးသလိုလို။

ဒါဆို စောစောက သူ့အမြင်မှားခြင်းပဲလား။ သူ့စိတ်တွေက ဇေဇေဝါနိုင်လွန်းလှစွာဖြင့်။

လူရွယ်ပြောသလို ရေစပ်ရှိ ကုန်းပေါ်သို့ သူ တက်ခဲ့လိုက်သည်။ လူရွယ်က ဘေးမှာနေ၍ ဖေးမချင်ဟန်ပင် ပြုခဲ့သေး၏။ သို့သော် သူ့လက်ကာပြလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် မြေပေါ်တွင် အသာထိုင်ချရင်း တောင်းပန်စကားတစ်ခွန်းကို သူ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်ကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ ဝတ်ရုံအနားစ စုတ်ပြသွားရပြီ၊ အများကြီး ဝမ်းနည်းစွာ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ရပါတယ်။ မတော်မဆဲဟာကိုဗျာ”

ဘာမှအရေးမကြီးသောဟန်၊ သဘောထားကြီးသံစွက်လျက် လူရွယ်က ပြောသည်။ နောက် လူရွယ်က သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိရာသို့သွားကာ သူ့စားသောက်စရာများကို ထုတ်ယူနေခဲ့ လေတော့သည်။

သူစိတ်သက်သာရာ ရသွားမိ၏ ။ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း လက်ထဲမှ အဝတ်ပြစကို ဖြန့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ သူ ထပ်မံအံ့သြသွားမိပြန်၏ ။

လူရွယ်၏ ဝတ်ရုံမှ ဖျင်စမှာ စောစောက သူထင်ထားခဲ့သလို အကောင်းစား အဖိုးထိုက်တန်သည့် အမျိုးအစား မဟုတ်တာမို့ပင်တည်း။ အညံ့စား၊ ဆေးဆိုးပန်းရိုက် ဖျင်ထည် တစ်ခုမျှပင်။ ထို့အတူ ဖျင်စပေါ်မှ ကျောက်မျက်ရတနာတို့သည်လည်း သူထင်ထားခဲ့သလို အဖိုးထိုက် တွင်းထွက်ရတနာအစစ်များ မဟုတ်ခဲ့လေကြ။ ပုလင်းကွဲများကို သွေးကာ အရောင်းဆိုးထားခဲ့သော ကျောက်မျက်ရွဲအတုများပင် ဖြစ်နေခဲ့တာကို သူ သေသေချာချာ သိလိုက်ရပြန်သည်။

ဒါဆို ဒီလူရွယ်ဟာ မရှိတာကို ရှိဟန်ဆောင်နေခဲ့သူတစ်ယောက်ပေါ့။

သူ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ကာ တွေးလိုက်မိ၏ ။

လောကမှာ ဟန်ဆောင်သူတွေဟာ ကြာရှည်မခံတတ်တာ၊ အဲဒီ လိုလူတွေအတွက် နေရာနဲ့ အချိန်တို့ဟာ များများစားစား မရှိခဲ့တာကို မင်း သိစေချင်လှပါတယ်ကွယ်။

အတွေးများကို သူ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်မိသည်။ နောက် အိတ်ထဲမှ စားစရာများကို ဖွင့်မိတော့ လူရွယ်က သူ့အနားဆီသို့ လျှောက်လာကာ...

“အဘိုးကြီး၊ ပေါင်မုန့် ရှိသေးရင်း နည်းနည်းမျှပါဦးလား ခင်ဗျာ။ ကျုပ်

ယူလာတာနဲ့ မလောက်ငလို့ဗျ”

“ရပါတယ်၊ ဒီမှာ လာယူပါ မိတ်ဆွေ”

အိတ်အဟောင်းလေးထဲမှ ပေါင်မုန့်ကြမ်းတစ်လုံးကို ထုတ်ယူကာ သူ
ကမ်းပေးလိုက်တော့ လူရွယ်က လှမ်းယူရင်း...

“ခင်ဗျားဟာကလည်း ပေါင်မုန့်အကြမ်းကြီးပါလားဗျ။ အေးပေါ့လေ၊
ကျုပ်က ပေါင်မုန့်အကြမ်းဆို မစားခဲ့ပေမယ့်လည်း အခုတော့ ကိုယ့်ရှိတာနဲ့
မတင်းတိမ်နိုင်လို့ ဒါကိုပဲ လွေးရတော့မှာပေါ့”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် စားစရာများကို ခပ်သုတ်သုတ်စားရင်း ခရီးဆက်ရန်
ပြင်ဆင်မိခဲ့ကြလေတော့၏ ။

အရုဏ်ဦးဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ မြူနှင်းတို့သည် ပိုမိုထူထပ်စွာ
ကျဆင်းလာခဲ့လေတော့သည်။ ကြယ်ရောင်တို့သည်လည်း ပိုမိုရင့်ကျက်စွာ
လင်းဖြာလာခဲ့ကြ လေတော့သည်။ ပေးယူခြင်း သီအိုရီတွေကို တိကျညီညာစွာ
ပို့ချမယ့်သင်တန်းတစ်ခု ဒီကမ္ဘာမှာ ဘယ်နေ့ရက်ချိန်ခါ ဖွင့်လှစ်လာမှာလဲ၊
လက်တစ်စုံ အေးစက်နေရခြင်ဟာ သွေးကြောမွှာလေး တွေရဲ့
အလုပ်မလုပ်ခြင်းကြောင့်လား၊ ပြင်ပရာသီဥတုကြောင့်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ထီးဆောင်းတတ်ဖို့ ငါ အားထုတ်ရဦးမယ်။ ဖိနပ်ပေါက်တယ်ဆိုပြီး ငိုနေမယ့်အစား
အဲဒီ ဖိနပ်ကို အရင်ချွတ်ပစ်လိုက်တာက ပိုသက်သာရာ ရစေလိမ့်မယ်ထင်ရဲ့။
လေပြည်တွေ နမ်းမှာ စိုးရွံ့တော့ အိမ်ထဲကနေ မင်း အပြင်မထွက်လိုက်ပါနဲ့တော့။

သူတို့ ဆက်လျှောက်နေခဲ့မိကြသည်။ လမ်းက တဖြည်းဖြည်း
မတ်စောက်လာခဲ့ချေပြီ။ ထို့အတူ ပိုမိုစွာ ကျဉ်းမြောင်းလာခဲ့သလိုလို၊
လေတွေကတော့ တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေခဲ့ကြ လေ၏ ။

လူရွယ်ကလည်း စောစောကလိုပင် စကားတွေ ရှုန်းရှုန်းဝေအောင်
ဆိုနေဆဲ။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့ လူရွယ်၏ ဝတ်ရုံမှ ဖျင်စ၊
ကျောက်မျက်ရွဲအတုများနှင့်အတူ ခူးကောက်ခွက် နေရာမှ
အနာအိုင်းကြီးအကြောင်းတို့ကိုသာ ခဏခဏ တွေးနေမိခဲ့သည်။ တွေးရင်း
စောစောက အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့စွာ နားထောင်နေခဲ့မိသော လူရွယ်၏
စကားများကိုလည်း ပိုမိုဂရုစိုက်၍ နားထောင် မိလာလေတော့၏ ။

ထိုအခါတွင် သူရေးတေးတေး သိလိုက်ရသည်မှာ
လူရွယ်ပြောစကားများသည် အဆီအငေါ့မတည့်၊ ရှေ့နောက်မညီ
ဖြစ်နေခဲ့ကြမှန်းကိုပင်တည်း။

“ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်”

သူ့ကိုယ်တွင်းမှ သတိပေးသံကို ပြန်ကြားရမိခိုက် ရှက်ပြီး ပြီးမိသည်။
ထို့ကြောင့် လူရွယ်ဘေးမှ တိတ်တဆိတ်လိုက်ပါ လျှောက်လှမ်းနေခဲ့လိုက်၏ ။
တောင်စောင်းတစ်ခု အကွေ့ လမ်းကျဉ်းလေးအရောက်တွင် ရုတ်တရက်ဆိုသလို
လူရွယ်က ရပ်တန့်လိုက်ကာ သူ့ကိုခေါ်သည်။

“အဘိုးကြီး”

သူလည်း ခြေစုံရပ်တန့်လိုက်ပြီး လူရွယ်ကို မျက်လုံးဖြင့် ပြန်ထူးရင်း
ကြည့်လိုက်မိ၏ ။

“ခင်ဗျားကို တစ်ခုပြောချင်တယ်။ ကျုပ်မှာ အနာအိုင်းကြီးရှိတဲ့ ကိစ္စကို
ပွဲတော်ရောက်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြဖို့ပါပဲ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ စိတ်ထဲမှ...

“မင်းရဲ့ဝတ်ရုံဟာ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ အပေါစားတွေနဲ့

ဖွဲ့စည်းထားတယ်ဆိုတာကိုလည်း ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ဆက်ပြောမိလိုက်သည်။

လူရွယ်က စိတ်ကျေနပ်သွားသလို သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း

ပြီးပြသည်။ သူလည်း ပြန်ပြီးပြလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် သူတို့

ဆက်လျှောက်မိခဲ့ကြပြန်၏။

လမ်းများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုမိုစွာ ကျဉ်းမြောင်းလာသည်

ထင်ရ၏။ တောင်ထိပ်ဖျားရှိ ပွဲတော်ဆီမှ ဂီတသံစဉ်များကိုလည်း အနည်းငယ်မျှ

ပိုမိုဝီပြင်စွာ ကြားလာရသလိုပင်။ သူတို့နှစ်ယောက် ခြေလှမ်းတွေ အနည်းငယ်

ပိုမိုသွက်လက်လာကြသည်။

ထိုစဉ် မြူနှင်းများ ရိပ်ခနဲ ပြိုဆင်းလာသော အချိန်တစ်ခဏတွင်

သူ့နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွား၏။ အံ့သြစွာဖြင့် သူ

လှည့်ကြည့်မိတော့ လူရွယ်၏ လက်ထဲမှ သွေးစွန်း နေခဲ့လေသော

ဓားမြှောင်တစ်စင်းက သူ့ကို အေးစက်စွာ ပြီးပြနေခဲ့လေသည်။

သူ့အမြင်တွေ ပိုမိုဝေဝါးသွားသည်။ ဒူးဒေါင်းများ ခွေညွတ်ကာ

ပြိုကျလုဆဲဆဲတွင် လူရွယ်၏ မခိုးမခန့် ရယ်သံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် မယုံဘူး၊ ပွဲတော်မှာ ကျုပ်ကို အချိန်မရွေး

ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ ခင်ဗျားကို ဒီလိုနည်းနဲ့မှ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးမသတ်ရင်

မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်အကြောင်းတွေ...”

သူ ဆက်နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။

တကယ်ဆို မင်းအကြောင်းတွေဟာ လူတွေကို

စိတ်ညစ်ညူသွားစေနိုင်တာမို့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါကွယ်။

သူ့မျက်လုံးတွေ ပိုမိုပြာဝေလာသည်။ မြေကြီးပေါ်သို့ လူလဲကျမသွားခင် လူရွယ်၏ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသေးသည်။ ထို့အတူ သူနှင့် ဝေးရာဆီသို့ လှမ်းသွားသော လူရွယ်၏ ခြေသံခပ်သဲ့သဲ့။

ထို့နောက် သူ့လောကတစ်ခုလုံး အမှောင်ကျသွားသလို ရှိ၏ ။

ညင်သာသော လေပြည်များ တစ်ရှိုက်နမ်းလိုက်သော ခဏတာတွင် သူ ပြန်နိုးထလာခဲ့ရ၏ ။

ထို့နောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မေးမိလိုက်သည်။
ငါမသေသွားဘူးလား ဟူ၍ ပင်။

ဟုတ်သည်။ သူ မသေခဲ့ပါ။ ကျောကုန်းကို ပြန်စမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ စုတ်ပြရာတစ်ခုကို စမ်းမိသည်။ ထိုစုတ်ပြရာကို ဖြစ်စေခဲ့သော နောက်ကျောကို ထိုးခဲ့သည့် ဓားချက်သည် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် သူ့အသက်ကို မသေစေနိုင်တဲ့။ တစ်လျှောက်လုံး လူရွယ်အပေါ်တွင် သူထားမိခဲ့သည့် ယုံကြည်ခြင်း အလွှာတစ်ခုကိုသာ စုတ်ပြသွားစေခဲ့တာမို့ပင် ဖြစ်၏ ။ သူ့နှလုံးသား ဝိညာဉ်တစ်စုံကိုတော့ဖြင့် သတ်ပစ်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။

လဲကျနေရာမှ သူ ထရပ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှိုက်ရင်း သူ ဆက်လျှောက်ဖို့ ပြင်မိသည်။ လေပြည်တို့သည် သူ့ကို ညင်ညာစွာ နမ်းရှိုက်နေကြဆဲ။ ရောင်နီဦးသည် ချစ်စဖွယ် ကောင်းမွန်းလှစွာ သူ့ကို မခို့တရီ ပြုံးပြနေခဲ့ကြ၏ ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုသည် နေ့အလင်းရောင်တို့ဖြင့် လင်းမြဲဖို့ အားယူကာစ ပြုနေခဲ့ချေပြီ။

သူ ဆက်လျှောက်လာမိခဲ့သည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် ပွဲတော်ဆီမှ

ဂီတသံကိုတော့ ခပ်သဲ့သဲ့လေး ကြားနေရဆဲဖြစ်၏။ တစ်နေရာအရောက်တွင် လမ်းနံဘေးရှိ ခြုံပုတ်တစ်ခုပေါ်မှ လေတိုးသောကြောင့် လှုပ်ခတ်နေသော အရာတစ်ခုကို သူတွေ့လိုက်ရ၏။

အနားတိုးကပ်သော သေချာကြည့်မိတော့ စောစောက သူ့နောက်ကျောကို ဓားဖြင့်ထိုးကာ ပြေးထွက်သွားသော လူရွယ်၏ ဝတ်ရုံအစပင် ဖြစ်နေခဲ့တာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒါဆို လူရွယ်ရော၊ ဘယ်မှာများလဲ“

စိတ်ထဲမှာ တစ်ကိုယ်ရည် မေးခွန်းထုတ်မိလိုက်ဆဲ၊ သူ့မျက်လုံးများက အနီးမှ မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ မြေကြီးများသည် ချောက်ကမ်းပါးဆီသို့ ပဲ့ကြွေပြိုဆင်း နေခဲ့ကြတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူ့မျက်ဝန်းများက နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ထဲသို့ မျှော်ငေးမိ၏။ ထိုအခါ ရောင်နီသမ်းစ လေထုထဲတွင် ဝဲပျံနေခဲ့လေသော လင်းတငှက်များကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် အဝေးရှိ ပွဲတော်ဆီမှ ဂီတသံခပ်သဲ့သဲ့ကို သူ့နားထဲ ကြားလိုက်ရပြန်၏။

ဏီလင်းညို

မညှိုးပန်း

မနက်လင်းအားကြီးချိန်က သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းခဲ့သော မိုးကြောင့်ထင်ပါသည်။ ညဆိုင်း မလုပ်ခွင့်မှ အိမ်သို့အပြန်၊ လှမ်းနေဆဲဖြစ်သော သူ့ခြေလှမ်းများအောက်မှ အနက်ရောင် နိုင်လွန် ကတ္တရာလမ်း ညီညီလေးက ရေစက်များဖြင့် စွတ်စိုနေခဲ့၏ ။ ထို့အတူ လမ်းမထက်တွင် ဟိုဒီပြန့်ကျဲစွာ ကြွေကျနေခဲ့သော သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်းလေးများမှာလည်း စိုစွတ်နေဆဲဖြစ်ကာ တွေ့နေရသည်။

ကောင်းကင်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်မိသည်။ မနက်စောစော ဖြစ်နေသော်လည်း နေရောင်ကို လုံးဝမမြင်ရ။ အုပ်စုဖွဲ့ကာ ဟိုဒီရွေ့လျားနေခဲ့သော တိမ်မည်းညိုညိုတို့က ကြည့်နေရင်း ခဏမှာပင် တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာနေသည့် ထင်နေ၏ ။ အတွေ့အကြုံအရ နောက်ထပ် တစ်ခေါက် ထပ်ကာ မိုးရွာဖို့ အစပျိုးနေပြန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူ နားလည်လိုက်သည်။ ဝေခနဲ တိုက်ခတ်လာသော မိုးသက်လေတစ်သုတ်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး စိမ့်ခနဲ ဖြစ်အောင် အေးသွားရ၏ ။ ထို့ကြောင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာကြို့ရင်း လှမ်းနေဆဲဖြစ်သော ခြေလှမ်းများကို ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းလိုက်မိ၏ ။

နောက် စိတ်ထဲမှာလည်း နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ် အတောအတွင်း ဒီမိုး မရွာပါစေနဲ့ဟု တိတ်တိတ်ကျိတ်ကာ ဆုတောင်းမိသည်။ အလုပ်မှအပြန် သူ့တွင် ထီးမပါလာခဲ့တာမို့သာ ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်တစ်နှစ်၏ ပြီးဆုံးမှုကို လှပစွာ အနားသတ်ပေးမြဲ ဖြစ်သည့် ဒီဇင်ဘာလလေး ဖြစ်တာမို့ သူ ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့ရာ အမိမြေတွင် မြူနှင်းတို့ ဝေဖြာစွာဖြင့် အေးမြမြ ဆောင်းဥတုလေး ဖြစ်နေခဲ့မှာ အသေအချာပင်။ သို့သော်လည်း လက်ရှိ သူနေထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်နေခဲ့ရသည့် ပြည်ပနိုင်ငံငယ်လေး တစ်ခုတွင်မူ အခုတလော မိုးများရွာသွန်းနေခဲ့သည်မှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဆိုသလိုပင်

ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် မိုးတွေရွာသည်ဖြစ်ဖြစ်၊ အခုလို ရွာခါနီး ဆဲဆဲပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရင်ထဲတွင်...

အုတ်နီခဲအကျိုးအပဲများကို ထုခွဲကာ ခင်းထားသော မညီမညာ လမ်းလေး၏ အပေါ်တွင် ခပ်စောစောက ရွာချခဲ့သော မိုးရေစက်များ ပေစွန်းနေခဲ့သည်။ လမ်းလေးအထက်ရှိ ချိုင့်ခွက်နေရာ အတော်များများထဲတွင် ရွှံ့ရောင်ပေါက်နေသော ရေများ ဝင်ကျန်နေရစ်ခဲ့တာ တွေ့ရ၏ ။ လမ်းဘေးအစပ်နားရှိ ရေများ ပြည့်နေခဲ့သော ရေနုတ်မြောင်းလေး၏ နှုတ်ခမ်းအစပ်တွင် မြက်နှင့် ကနဖော့ပင်များကို စိမ်းလန်းစွာဖြင့် သန်သန်စွမ်းစွမ်း ပေါက်နေခဲ့တာကိုလည်း မြင်နေရသည်။

မိုးတွင်းစီး ကွင်းထိုဖိနပ်အနက်ရောင် ခပ်ကြီးကြီးတစ်ရံ၏ အကူအညီဖြင့် (သူ့အတွက်) အချိန်မရွေးပင် ချော်လဲသွားနိုင်သော မညီမညာ လမ်းကလေးထက် ဂရုစိုက်ကာ သူ လျှောက်လှမ်းနေခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတရံတွင် နင်းစရာ အမာခံမရှိဘဲ ရေပြည့်နေသော ချိုင့်ခွက် ကလေး များကိုမူ ကွေ့ပတ်ရှောင်မသွားတော့ဘဲ သူ ခုန်ကျော်ပစ်ခဲ့လိုက်သည်။ ခပ်ဆိုးဆိုး လမ်းလေးအထက်တွင် လမ်းလျှောက်နေခဲ့ရတာ မှန်သော်လည်း မိုးရနံ့ပါသော လေထုကို ရှူရှိုက်ရင်း သူ နှစ်သက်စွာ ပျော်နေမိခဲ့သည်။ ဇူလိုင်လ၏ မိုးရက်တစ်ရက် ဖြစ်တာမို့ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးတွင် တိမ်မည်းညိုညိုတို့က မှိုင်းမှိုင်းပျံ့ဖြင့် ရှိနေခဲ့လေ၏ ။

သူ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မိုးအုံ့နေခဲ့သော နေ့လယ်ပိုင်းမို့ လမ်းလေးထက်တွင် လူ ရှင်းနေခဲ့သည်။ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ဆိုသလို ဘေးနားမှ ဖြတ်သွားကြသော လူတချို့က သူ့ကို အကဲခတ်သလိုမျိုး

ကြည့်သွားကြတာ သတိထားမိ၏။ အလိုလိုနေရင်း ပြုံးနေမိသော သူ့မျက်နှာကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

သံဇကာကွက် ကျဲကျဲများဖြင့် ခြံစည်းရိုး ကျယ်ကျယ် ခတ်ထားသော မူလတန်းကျောင်းလေး တစ်ကျောင်းရှေ့သို့ သူ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းဝင်းတံခါးပရို သစ်သားတံခါးလေးနားမှာ ရပ်ရင်း အထဲသို့ သူ လှမ်းကြည့်မိ၏။ အုတ်ဖြင့် အယ်လ် (L) ပုံစံ ဆောက်ထားခဲ့သော တစ်ထပ်ကျောင်းဆောင် ရှည်ရှည်လေးက သူ့မျက်စိထဲတွင် ခါတိုင်းထက် ပိုသေးသွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ နောက်မှ မမြင်ရတာ ကြာသွားလို့ ဖြစ်မှာဟု ပြန်တွေးမိလိုက်သည်။ သို့သော် ကျောင်းကလေးကို သုတ်ထားခဲ့သည့် ဆေးအဖြူရောင်ကလေးကမူ အရင်ကထက်ပိုပြီး မှေးမှိန်စွာဖြင့် ညစ်ထပ်ထပ် နိုင်နေတာကတော့ အမှန်ပင်။

စေ့ရုံသာ စေ့ထားသော ခပ်ယိုင်ယိုင် သစ်သားဝင်းတံခါးလေးကို တွန်းဖွင့်ရင်း ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ သူ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ကျောင်း၏ အရှေ့ဘက်တွင် ရှိသော မကျဉ်းမကျယ် ကစားကွင်းလေးမှာလည်း ရေများ စိုနေဆဲဖြစ်တာ တွေ့ရ၏။ ကွင်းအစပ်ရှိ အလံတိုင်လေး အထက်တွင်မူ သိပ်မသစ်တော့သော နိုင်ငံတော်အလံက မိုးရေများဖြင့် စိုကပ်နေခဲ့သည်။ ထိုနံဘေးမှ သူဖြတ်လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကျောင်းဆောင်အစပ် ကော်ရစ်ဒါပေး ခြေချမိသော စောစောကတည်းက သူ ကြားနေခဲ့ရသော ကျောင်းသားလေးများ၏ ဆူညံသံ၊ စာဆိုသံတို့ကို ပိုမိုပီပြင်စွာ ကြားလာရသည်။

“ဟယ် သား...”

အလွန်ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော ခေါ်သံကြောင့် သူ လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူနှင့် အနီးဆုံးနေရာတွင် ရှိသော ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် ခန္ဓာကိုယ် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် ဆရာမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူနှင့် အရမ်းရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော ထိုဆရာမ ရှိရာသို့ ပြုံးပြရင်း လှမ်းသွားလိုက်သည်။ ဆရာမက အားရဝမ်းသာစွာ ပြုံးရင်း

မေးသည်။

“ဆရာမကို လာတာလား သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ၊ အဖေရှိရဲ့လား မသိဘူးနော်”

ဆရာမ၏ အမေကို ခေါင်းညိတ်ကာ ပြန်ဖြေလိုက်ရင်း မေးမိသည်။

“ရှိတယ် သားရဲ့၊ လာ ဆရာမ သားအဖေအတန်းကို လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ မတွေ့ရတာ ကြာလို့လား မသိဘူး၊ သားက ပိုချောလာသလိုပဲ”

ဆရာမ၏ စကားကြောင့် ရှက်ရှံ့အနေခက်စွာ သူ ရယ်လိုက်မိရင်း ထိုဆရာမဘေးနားမှနေ သူ လိုက်သွားမိခဲ့သည်။ ထိုဆရာမသည် သူ့အဖေနှင့် တစ်ကျောင်းတည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၊ သူတို့မိသားစုနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးနေခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်၏ ။ ပထမတန်းဟု ရေးထားသည့် စာသင်ခန်းလေးတစ်ခန်းအရှေ့ သူတို့အဖြတ်တွင် အပေါက်နားရှိ စားပွဲခုံတွင် ထိုင်နေသော ဆရာမတစ်ယောက်က လှမ်းပြီး...

“အစ်မရေ... ဧည့်သည် လာတာလား”

“ဟုတ်တယ် ညီမရေ၊ ဒါ ဆရာသားလေ၊ ပြည်ပမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတာ ကြာပြီ၊ အခုမှ အလည်ပြန်ရောက်လာတာလေ၊ အဲဒါ အခု သူ့အဖေဆီကို လာလည်တာတဲ့၊ သားအဖတွေက အိမ်မှာ မတွေ့ရတာ ကျနေတာပဲလေ၊ ဟင်း... ဟင်း”

အတန်းထဲက ဆရာမက အပြင်သို့ ထွက်လာရင်း...

“ဪ... အဝေးရောက်နေတဲ့ ဆရာသားဆိုတာလား၊ သားအဖေ ပြောပြောနေတာတော့ ခဏခဏ ဆိုသလို ဆရာမတို့ ကြားဖူးနေတာ၊ လူကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပေမယ့် နာမည်ကိုတော့ ရင်းနှီးနေခဲ့တာ ကြာပြီ သားရဲ့၊ ဆရာမက မင်း ထွက်သွားပြီးမှ ဒီကျောင်းကို ပြောင်းလာခဲ့တာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ၊ ကျွန်တော်လည်း တွေ့ရတာ
ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

အဖေ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာမမို့ ယဉ်ကျေးစွာ သူ
နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။ ထိုဆရာမက ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြတော့ “ဒုတိယတန်း” ဟု ရေးထားသော စာသင်ခန်းရှေ့သို့
သူတို့ ရောက်လာကြ၏ ။

“လှည်းဘီးများ ရွံ့ထဲကျံနေသောအခါ လှည်းသမားသည် မည်သူ့ကို
တိုင်တည်သနည်း”

သံနေသံထားဖြင့် မေးလိုက်သော အဖေ့အသံအား သူ ကြားလိုက်ရတော့
ပြုံးမိသည်။

“လှည်းဘီးများ ရွံ့ထဲကျံနေသောအခါ လှည်းသမားက ရေနတ်မင်းကို
တိုင်တည်ပါသည်”

သံပြိုင်ဖြေလိုက်ကြသော ကျောင်းသားလေးများ၏ အသံကြောင့် သူ
ထပ်ပြုံးမိပြန်သည်။ ကျောင်းသားငယ်လေးများ၏ စာဆိုသံသည် သူ့နားထဲတွင်
ချုံ့မြိန်ဖွယ်ကောင်းသော ဂီတသံစဉ် တေးသွားတစ်ပုဒ်လို
ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

လိုက်ပို့သော ဆရာမက အတန်းဝသို့ ဝင်လိုက်ရင်း...

“ဆရာ... ဒီမှာ ဘယ်သူရောက်နေသလဲ ဆိုတာ လာကြည့်ပါဦး”

အခန်းဝသို့ ကျောပေးထားသည့် အနေအထားတွင်ရှိသော
ကျောက်သင်ပုန်းရှေ့မှာ ရပ်ရင်း ကလေးများကို စာချပေးနေခဲ့သော အဖေက
သူ့အား မြင်သေးဟန် မတူ။ သို့သော်လည်း ကျောင်းသားလေးများ၏
အကြည့်အားလုံးက အတန်းဝမှ သူတို့ဆီသို့ ရောက်လာကြ၏ ။ ခေါ်လိုက်သော

ဆရာမ၏ အသံကြောင့် အတန်းဝသို့ ထွက်လာသောအဖေက သူ့ကိုမြင်တော့...

“ဟာ... သား၊ မိုးနဲ့ လေနဲ့ဟာကို အိမ်မှာမနေဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို လိုက်လာရတာ တုန်းက”

ဟု အံ့ဩစွာဖြင့် ပြုံးရင်း မေးလေတော့သည်။ “ပျင်းလို့” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေတော့ အဖေက ရယ်၏။ ဟုတ်သည်။ အဝေးကြီးမှ အိမ်သို့ ခဏပြန်လာရသော သူ့အတွက် အလုပ်လုပ်စရာ မယ်မယ်ရရ မရှိတာမို့ ပျင်းနေခဲ့ရတာ အမှန်ပင်။ နောက်ပြီး လုပ်ငန်းခွင် အသီးသီးသို့ သွားနေကြသော အမေ၊ အဖေနှင့် အစ်ကို၊ အစ်မတွေကြောင့် အိမ်တွင် ဘယ်သူမှ မရှိ။ သူ ပြည်ပအထွက်ခင် ရှိခဲ့ဖူးသော ငယ်သူငယ်ချင်းတချို့မှာလည်း အလုပ်ကိုယ်စီနှင့် ရှိသည့် သူငယ်ချင်းတချို့ ကျပြန်တော့လည်း အလုပ်ကိစ္စနှင့် ရှိသည့် သူငယ်ချင်းတချို့ ကျပြန်တော့လည်း) စည်းခြားသည့် စကားများကို ဆိုသူဆို၊ ထွေငေါ့ချင်သလိုမျိုး စကားတွေပြောရင်း ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ် လုပ်နေတတ်တာမို့ ထပ်တွေ့ဖို့ရာ သူ မကြိုးစားချင်မိတော့တာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အလည်ပြန်လာသည့် ရက်များအတွင်း အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း စာအုပ်ဖတ်နေရတာ များနေခဲ့ပါသည်။ သူ စာအုပ်တွေ ဖတ်နေပြန်တော့လည်း အဖေနှင့် အမေတို့က မြင်တိုင်း “သားရယ် မင်းမျက်စိကို အနားပေးပါဦးကွာ” ဟု ဆိုတတ်ပြန်သေးသည်။

“ကဲ... အခု ဘာလုပ်ဖို့ အဖေကျောင်းကို လိုက်လာရတာ လဲ”

ပြုံးပြီးမေးတော့ အဖေအမေးစကားကို မျက်နှာခပ်ပုတ်ပုတ် လုပ်ထားပြီး သူပြန်ဖြေမိ၏။

“လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်လို့ လိုက်လာတာ”

“ဟေ”

အဖေက အံ့ဩရယ်ချင်သလိုပုံစံဖြင့် ရေရွတ်သည်။ နောက်

သူတို့သားအဖကို ဘေးနားမှနေ ပြုံးရင်း ရပ်ကြည့်နေခဲ့သော စောစောက
လိုက်ပို့သည့် ဆရာမအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“အိမ်မှာ တီးမစ်ခ်အထုပ်တွေ ရှိတယ်လေကွာ၊ ဖျော်သောက်ရောပေါ့
သားရယ်”

“ဟင့်အင်း... ဆိုင်ကဖျော်တဲ့ ပေါ့ဆိမ့်လက်ဖက်ရည်ကို ဆိုင်မှာပဲ
သောက်ချင်တာ”

ခေါင်းခါရင်း ဂျစ်တိုက်စွာ ပြန်ဖြေသော သူ့ကို အဖေက ပြုံးရင်း
ကြည့်ကာ...

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာ သွားသောက်ပါလား သားရဲ့၊ ဘာတုန်း
ပိုက်ဆံမရှိလို့လားကွ”

အဖေအမေးစကားကြောင့် သူ ခိုးပြုံးလိုက်မိသည်။ ဟုတ်သည်။
ဟိုအရင် အချိန်တွေတုန်းက (သူ ပြည်ပမထွက်ခင် အချိန်တွေတုန်းကဆို)
လက်ဖက်ရည်ဖိုး မရှိတိုင်း အဖေဆီက သူ တောင်းနေကျ။ တစ်ခါတလေ အိမ်မှာ
အဖေကိုပြောပြီး အကျ...အိတ်ထဲကနေ သူ ကြိုက်သလောက် နှိုက်ယူသွားနေကျ။
အခုတော့ သူ ပြန်လာခိုက်တွင် သုံးချင်ရာသုံးဖို့ ဆိုပြီး သူ့ပိုက်ဆံအိတ်
အဟောင်းလေးထဲမှာ အမေ ထည့်ထားပေးသော ပိုက်ဆံအချို့ ရှိနေခဲ့သော်လည်း
အဖေရှေ့မှာ လက်ဝါးဖြန့်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ် ပေး”

ဝတ်ထားသော အဖြူရောင် လည်ကတုံး အကျ...အိတ်ကပ်ထဲမှ
ငါးရာတန်လေး တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီး သူ့လက်ထဲကို အဖေက ထည့်ပေးသည်။ သူ
မြန်မြန်လေး လှမ်းယူလိုက်၏ ။ ဟုတ်သည်။ သူ ဘယ်လောက်ပဲ
ပိုက်ဆံရှာနေနိုင်သည် ဖြစ်စေ၊ အဖေပေးသော ထိုပိုက်ဆံလေးကို သူ
မက်မောပါသည်။ ပိုက်ဆံယူပြီးသော်လည်း သူ ခေါင်းခါကာ...

“ဟုတ်ဘူးဗျ၊ သားတစ်ယောက်တည်း မသောက်ချင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အဖေ့ဆီ လာခဲ့တာ၊ အဖေနဲ့အတူတူ သွားထိုင်ချင်လို့ ကျောင်းအထိ လိုက်လာပြီး ခေါ်တာဗျ၊ သိပြီလား”

သူ့စကားကြောင့် ဘေးနားတွင် ရပ်ကြည့်နေသော ဆရာမက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေတော့သည်။ အဖေကလည်း ရယ်ရင်း...

“ဟာ... သားရယ်၊ ဒီမှာ ကျောင်းမဆင်းသေးဘူးလေကွာ၊ ကျောင်းက ညနေ သုံးနာရီမှ ဆင်းမှာလေ၊ အခုမှ နှစ်နာရီခွဲကျော်ကျော်လေးပဲ ရှိသေးတာလေကွာ”

“လိုက်ပို့လိုက်ပါ ဆရာရယ်၊ ဆရာအတန်း ကျွန်မတို့ ကြည့်ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ ဆရာသားလေး သနားပါတယ်ရှင်၊ သူ့ခမျာ အဝေးကြီးကနေ ပြန်လာရတာ ကို”

ဘေးနားမှ ဆရာမက သူတို့သားအဖေကို ကြည့်ပြီး မနေနိုင်တော့သလို ဝင်ပြော၏ ။ အတန်းထဲမှ ကလေးလေးများကတော့ သူတို့တွေကို ကြည့်ကာ ကြွက်စီ ကြွက်စီနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။ သူက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျ၊ သားကလည်း ကျောင်းဆင်းမှ အဖေနဲ့အတူတူသွားဖို့ ကြိုပြီးလာတာပါ၊ အခုလောလောဆယ် သွားမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဒီသားအဖတွေ”

စောစောက အတန်းဝမှာ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သော ဆရာမက အနားသို့ ရောက်လာရင်း မေးခြင်းဖြစ်လေ၏ ။ အဖေက ရယ်ရင်း...

“ဒီမှာဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားချင်တယ်ဆိုပြီး လာဂျီကျနေလို့ဗျ၊ သူ့အရွယ်ကြီးနဲ့လည်း မုန့်ဖိုးတောင်းနေသေးတယ်လေဗျာ။ ဒါ ကျွန်တော် ပြောပြောနေတဲ့ ကျွန်တော့်သား အငယ်ဆုံးလေ ဆရာမ”

“သိပြီးပါပြီရှင်၊ စောစောက တွေ့ပြီးသားပါ။ ဆရာပြောပြောနေတဲ့ ဆရာသားက အပြင်မှာ တွေ့ရတော့ တကယ့်လူငယ်လေးလိုပဲနော်”

ထိုဆရာမက ခေါင်းစွမ်းမိုးကာသား ဂျာကင်အနက်ရောင်၊ အောက်ခံတီရှပ်အဖြူ၊ နောက် ခူးခေါင်းနားအထိသာ ရှည်သော ရှော့ပင်နံလေးနှင့်အတူ အောက်က ကွင်းထိုးဖိနပ် အကြီးကြီးကို ဝတ်ထားသော ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ပြော၏ ။ အဖေက ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သူ့ကို ကြည့်ကာ...

“သား... မင်းက မိုးရွာခါနီး ကို ထီးလည်း မယူလာဘူး၊ နောက်ပြီး ဘောင်းဘီတိုလေးနဲ့ အအေးမိနေပါဦးမယ်ကွာ၊ မင်းအမေသိရင် အဖေကို ဆူနေဦးမယ်၊ နေဦး... ဒီကို ဘာနဲ့ လာတာလဲ”

“ဆိုက်ကားနဲ့ လာတာ၊ ဒီလမ်းထဲကို ဆိုက်ကားဝင်မရလို့ လမ်းလျှောက်လာတာလေ”

“အေး... အေး... ဒါဆို ခဏစောင့်၊ မိနစ်သုံးဆယ်လောက်ဆို ကျောင်းဆင်းတော့မှာပါကွာ၊ အဲဒီ ကျမှ အတူတူသွားကြတာပေါ့၊ အဖေ လိုက်ပို့မယ်”

“ဟုတ်”

သူ နာခံစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ အသက်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်နီးပါး ဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း အဖေကို ဆိုးရတာ သူ မရှက်ပါ။ သို့သော် သူစိမ်းများရှေ့တွင်မူ သူ ဆင်ခြင်သင့်သည် ထင်မိ၏ ။

ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက် ယူလာပေးသော သစ်သားခုံလေးကို အဖေအတန်း အပြင်ဘက်ရှိ ကော်ရစ်ဒါမှာချပြီး သူ ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ စောစောက ဆရာမ နှစ်ယောက်က သူ့ကို ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး အတန်းရှိရာသို့ ပြန်သွားကြလေ၏ ။ အဖေကလည်း သူ့ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်ရင်း စာဆက်သင်ရန်

သူ့အတန်းထဲကို ပြန်ဝင်သွားသည်။

“ကဲ... ပြန်စမယ်၊ ရေနတ်မင်းက လှည်းသမားကို မည်သို့ ပြောလိုက်သနည်း”

“ရေနတ်မင်းက လှည်းသမားအား ဟယ်လူပျင်း လှည်းကို ရှေ့သို့ ရွှေ့အောင် သင်ကိုယ်တိုင်...”

အဖေမေးခွန်းအဆုံးတွင် ကျောင်းသားလေးများ၏ ပြိုင်တူညီညာစွာ ပြန်ဖြေလိုက်သော စာအံသံလေးများကို နားထောင်ရင်း ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ကုက္ကိုပင်၊ ခရေပင်၊ အုန်းပင်၊ စသည်တို့ လေတိုက်တိုင်း ယိမ်းနွဲ့နေခဲ့ကြတာကို သူငေးကာ တွေးနေမိခဲ့သည်။ အဖေသည် သူ့အတွက် ဖခင်တစ်ယောက်တင် သာမက သူ၏ သင်ဆရာလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် အကြောင်းများကိုပင်။

ဟုတ်သည်။ အဖေသည် ငယ်စဉ်တုန်းက သူ တက်ခဲ့ရသည့် မူလတန်း ကျောင်းလေး တစ်ခုတွင်လည်း အခုလိုမျိုး မူလတန်းပြ ဆရာတစ်ဦးအဖြစ် ရှိနေခဲ့ဖူးသည်။ ငယ်ငယ်က ကျောင်းသွားတိုင်း အဖေမောင်ဗမာစက်ဘီး ကယ်ရီယာအနောက်မှ ထိုင်ရင်း ကျောင်းလိုက်တက်ခဲ့ ရတာ တွေကို မှတ်မိနေသေးသည်။ တစ်ခါတလေ ကျောင်းမှအပြန် လက်ဖက်ရည် ကြိုက်တတ်သော အဖေက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်ပြီး သောက်တိုင်း အောက်ခံ ပန်းကန်ပြား လေးထဲသို့ ခွက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်များကို နည်းနည်းချင်းထည့်ကာ အေးအောင်မှုတ်ပြီး တိုက်ခဲ့တာတွေကိုလည်း မှတ်မိနေပါသေးသည်။

ထိုစဉ်က အဖေ စာသင်သော မူလတန်းကျောင်းကလေးတွင် သူငယ်တန်းမှ လေးတန်းအထိ သူ တက်ခဲ့ရသော မှန်သော်လည်း စတုတ္ထတန်းရောက်မှ အဖေအတန်းမှာ သူ တက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ကိုယ့်အဖေအတန်းမှာ တက်ရတာ ဖြစ်သော်လည်း ဘာအခွင့်အရေးမှ ပိုမရခဲ့ဖူးပါ။ အခွင့်အရေး မရသည့်အပြင် မှတ်မှတ်ရရ ရိုက်ခံထိခဲ့ဖူးလေသည်။ မုန့်စားကျောင်းဆင်းခါနီး

ကစားချင်ဇောကြီးသော စိတ်များဖြင့် မလှမပ ရေးထားသော သူ့စာအုပ်ကို အနားသို့ခေါ်ပြရင်း လက်ဖဝါးကို နာအောင် ကြိမ်လုံးသေးသေးလေးဖြင့် ခပ်စပ်စပ်လေး တွယ်ခံရခြင်းပင်။ နောက် စာရေးတာ အရမ်းကြီး မလှချင်နေပစေ၊ သူများဖတ်လို့ရအောင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရေးရတယ်ကွဟု ဆိုခဲ့သော အဖေရဲ့စကားများက သူ့နားထဲမှ မထွက်နိုင်ခဲ့တာ အခုအချိန်အထိ။

နောက် သူ ငါးတန်းရောက်တော့ ထိုမူလတန်းကျောင်းလေးကို စွန့်ခွာကာ အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရ၏ ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ အတန်းကြီးလာခဲ့သော်လည်း အဖေမူလတန်းပြ ကျောင်းဆရာဘဝလေးက အရင်အတိုင်း မပြောင်းလဲခဲ့။ တစ်ခါတလေ အဖေမိတ်ဆွေ ဆရာ၊ ဆရာမများက အလယ်တန်းပြ၊ အထက်တန်းပြ၊ ကျောင်းအုပ် စသည့် ရာထူးအသီးသီး တိုးသွားအောင် သူနည်းသူဟန်များဖြင့် ကြိုးစားသွားကြသောအခါ၊ အဖေကိုလည်း တိုက်တွန်းစကားတွေ ဆိုတတ်ကြသောအခါ ပြုံးနေတတ်သော အဖေအား ကြည့်ရင်း သူ နားမလည်နိုင်ခဲ့။ သို့သော် အခုတော့ သူ နားလည်လာခဲ့မိရ၏ ။ ကလေးလေးတွေကို အခြေခံမူလတန်းမှ စပြီး စာသင်ပေးရခြင်းအား ပျော်နေတတ်သော အဖေရယ်လေ။

“ကဲ... ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေကိုယ် စုံအောင်စစ်ပြီး သိမ်းမယ်ဟေ့၊ ကျောင်းဆင်းခါနီး ပြန်စစ်ကြပါ”

အဖေသတိပေးစကားနှင့်အတူ ကျောင်းသာလေးများ၏ ဆူညံသံလေးများကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ကျောင်းမှအပြန် လွယ်အိတ်ကို စစ်စေခဲ့တာ၊ သူများပစ္စည်းကို မှားပါလာခဲ့လျှင် နောက်နေ့ ပြန်ပေးခိုင်းတတ်သေး၏ ။ သူများပစ္စည်းကို မမက်မောတတ်စေဖို့ လမ်းပြပေးခဲ့သော အဖေကျေးဇူးများကြောင့် (ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ခဲ့သည့်) ရိုးသားမှုတစ်ခုက အခုအချိန်ထိ သူ့ရင်ထဲတွင် အမြစ်တွယ်နေခဲ့ဆဲပင်။

“ကဲ... သား ထတော့ ကျောင်းဆင်းပြီကွ၊ အဖေတို့ သွားကြမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျောင်းသားလေးများကြားမှ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်
ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသော ဆရာမတစ်ဦးက ပြုံးကြည့်ကျန်နေခဲ့ကြ၏။
မိုးသက်လေတစ်ချက် ဝေ့ကာ တိုက်ခတ်လာပြန်တာမို့ အဖေပခုံးကို သူ
လှမ်းဖက်လိုက်မိပါသည်။ အဖေက ပြုံးနေရင်း...

“ချမ်းလို့လား သားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မဆော့ကြနဲ့ကွ၊ ချော်လဲမယ် မင်းတို့၊ တော်ကြာ
မိုးရွာတော့မှာ မြန်မြန်ပြန်ကြဦးနော်။ လမ်းမှာ လျှောက်ဆော့မနေကြနဲ့ဦး”

သူနှင့် လမ်းလျှောက်နေရင်း အနားမှာ လျှောက်နေကြသော
ကျောင်းသားလေးများကို အဖေက စိုးရိမ်စွာဖြင့် လှမ်းအော်ပြောနေပြန်လေသည်။
ကလေးလေးများက “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး” ဟု လက်ကလေးများကို ပိုက်ရင်း
ပြန်ဖြေသွားကြတာ တွေ့ရတော့ သူ့ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးမိ၏။ အဲဒါကြောင့်
မူလတန်းပြဆရာကြီး ဘဝကို အဖေ မစွန့်လွှတ်နိုင်တာများလားဟု မရေမရာ
တွေးလိုက်မိသေးသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်
လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီး အတူတူသောက်ကြစဉ် ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို သူ
ထုတ်သောက်တော့ ဆေးလိပ် မသောက်တော့ပြီ ဖြစ်သော အဖေက...

“သားရယ် မင်း ဆေးလိပ်တွေ အရမ်းမသောက်နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေရဲ့”

စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ပြောသောစကားမို့ သူ သေချာခေါင်းညိတ်
ကတိပေးလိုက်မိပါသည်။ နောက်ပြီး သူ တက္ကသိုလ် ပထမနှစ် စတက်တော့

ဆေးလိပ်စသောကံဖြစ်ခဲ့တာကို တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်သုံးကာ အတင်းအကျပ်
မတားမြစ်ခဲ့တဲ့ “မကောင်းတာကို သိပေမယ့် လုပ်ချင်နေတယ်ဆိုရင်
အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပဲ ကောင်းတယ်” ဟု သတိပေးခဲ့တာကို
မှတ်မိနေပါသေးသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ စားပွဲခုံသေးသေးလေးတွင် နှစ်ယောက်ပူးကာ
ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ထိုင်နေခဲ့ကြသော သူတို့သားအဖကို ဆိုင်အတွင်းရှိ
တချို့ဝိုင်းများမှ အထူးအဆန်းလို ကြည့်နေကြတာ သူ သတိထားမိ၏ ။
သူအလုပ်လုပ်သော နိုင်ငံ၏ အကြောင်းများ၊ လုပ်ငန်းခွင် အကြောင်းများကို
အဖေက ခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြုံးပြီးမေးသောအခါ သူပြန်ဖြေလိုက်တိုင်း အဖေရဲ့
မျက်ဝန်းများက ကျေနပ်ခြင်း ရောင်စဉ်များဖြင့် တလက်လက် ရှိနေခဲ့သည်။
ဒီလိုမျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကတည်းက အဖေ
ကြည့်ခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိသည်။

သူ ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝက ညဉ့်နက်ပိုင်းအထိတိုင်အောင်
စာကျက်နေတတ်သော သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရေနွေးကြမ်းဓာတ်ဘူး
တစ်လုံးဖြင့် ရေနွေးထိုင်သောက်ရင်း ဘယ်လောက် ညဉ့်နက်နေနေ အဖေက
ထိုင်စောင့်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ နောက် အချိန်တန်လျှင် အိပ်သင့်ပြီဟု
တိုက်တွန်းပြောခဲ့ရင်း သူ့ကို အားရကျေနပ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ခဲ့ဖူးတာ။
သို့သော် အခုတော့ သူ့ကိုကြည့်သော မျက်လုံးများထဲတွင် အားကိုးခြင်း
အရိပ်အယောင်များလည်း ယှက်သမ်းနေခဲ့တာကို သူ သတိထားမိတော့ ပိုကြိုးစားဖို့
တိတ်တိတ်လေး ကြိတ်ဆုံးဖြတ် ထားလိုက်မိ၏ ။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီး
ဖြေရတော့ အဖေကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီး (ငယ်ငယ်တုန်းက စီးခဲ့ရသည့်
စက်ဘီးအိုလေးပေါ်တင်ကာ) စာမေးပွဲ ဖြေဆိုရမည့် ကျောင်းသို့ လိုက်ပို့ခဲ့၊
ထိုင်စောင့်နေခဲ့တာတွေကိုလည်း သူ ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်ခဲ့မှာ မဟုတ်တာ
သေချာလှပါသည်။

“ကဲ... သားရေ၊ ပြန်ကြရအောင်ကွာ၊ မိုးတွေ ရွာလာပြီကွ၊ တော်ကြာ
မင်း အအေးမိနေလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး မင်းအမေက သူ အိမ်ပြန်လာတဲ့အချိန် မင်းကို
မတွေ့ရင် အဖေ့ကို ဆူနေဦးမယ်ကွာ၊ ဟား...ဟား”

အဖေ့ရယ်သံနှင့်အတူ သူလည်း လိုက်ရယ်မိ၏ ။ သူတို့သားအဖ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိုအို လေးထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့ ဆိုင်အပြင်ဘက်တွင် မိုးများ
သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အဖေက သူ့ကချင်လွယ်အိတ်
အဟောင်းလေးထဲမှ ခိုတံဆိပ် ခေါက်ထီးအနက်ရောင်လေးကို ထုတပြီး
ဖွင့်ပေးလာတာကြောင့် သူ လှမ်းယူလိုက်ရင်း အဖေပခုံးကို အသာဖက်ကာ
ထီးမိုးပေး လိုက်သည်။ မိုးရေစက်များ သည်းထန်စွာ ကျဆင်းနေခဲ့သော
လမ်းမလေးထက်တွင် သူနှင့် အဖေတို့နှစ်ယောက်
ထီးကလေးတစ်ချောင်းအောက်မှာ အတူတူခိုလှုံရင်း အိမ်အပြန်လမ်းကို
ခြေလှမ်းစနေမိခဲ့ကြပါသည်။ မိုးသက်လေကြောင့် အပြင်ဘက်တွင်
ချမ်းနေခဲ့ရသော်လည်း အဖေ့ကို ဖက်ထားရတာ မို့ သူ့ရင်ထဲ၊ နောက် စိတ်တွင်
နွေးထွေးနေခဲ့မိသည်။ အဖေလည်း သူ့လိုပဲ ရှိနေမှာ သေချာပါသည်။ ပြုံးနေခဲ့သော
အဖေမျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းများက သက်သေခံနေခြင်းအား သူ မြင်နေရလို့ပင်
ဖြစ်ပါသည်။

အတွေးနှင့် လျှောက်လာခဲ့သူ၊ ဘေးနားမှ ဝေါခနဲ ဖြတ်သွားသော
ဆိုင်ကယ်သံကြောင့် လက်ရှိ သူ့ကျင်လည်နေခဲ့ရသော ပတ်ဝန်းကျင်သို့
စိတ်ဝိညာဉ်တို့ ပြန်ရောက်လာရတော့၏ ။ မိုးမရွာခင် ခပ်သွက်သွက်လေး
လျှောက်လာခဲ့မိလေတာ၊ ခုတော့ ရှေ့မှာ သူတို့နေသော တိုက်ခန်းများကိုပင်
လှမ်းမြင်နေရပြီ။ သို့ရာတွင် မီးပွိုင့်လေးတစ်ခုကို သူ ဖြတ်ကူးရပေဦးမည်။
မီးပွိုင့်လေးမှ အချက်ပြမီးကို လမ်းကူးရန်အတွက် စောင့်နေရင်း ပြီးခဲ့သောရက်က

အမိမြေရှိ သူပအိမ်သို့ ဖုန်းဆက်စဉ် အဖေပြောခဲ့သော စကားလေးကို ပြန်သတိရလာမိတော့ ပြုံးမိလိုက်သည်။ အဖေပြောသော စကားလေးမှာ အခြားတော့ မဟုတ်။

“သား... အဲဒီ မှာ ကားတွေ အများကြီးနေမယ်၊ ကားလမ်းကူးရင် သေချာကြည့်ကူးနော်”

ဟူသော စကားလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ အသက်သုံးဆယ်နီးပါး ရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သော သူ့ကို ကလေးလေးတစ်ယောက်လို စိတ်ပူပန်စွာဖြင့် ချစ်ချင်နေနိုင်သေးတဲ့ အဖေရယ်လေ။ အဖေ့ရဲ့ မေတ္တာတရားများက သူ့အတွက်တော့ ဘယ်တော့မှ ညှိုးနွမ်းမသွားနိုင်ဘဲ မညှိုးပန်းလေး တစ်ပွင့်လိုသာ။

မီးပွိုင့်လေးကို ကားတွေ အကုန်ရှင်းမှ သူ ဖြတ်ကူးမိသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ မိုးသက်လေထဲတွင် ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်သည့် မညှိုးပန်းရနံ့လေးက လွင့်ပျံ့နေဆဲ ဖြစ်တာကို သူတစ်ယောက်တည်း ခံစားမိကာ ရှေ့ဆက်လျှောက်ရမည့် လမ်းကို တည့်မတ်စွာ လျှောက်ရင်း...။